

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 8

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น ตี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

อย่างน้อยเวลาที่ตั้งใจอ่านอะไรสักอย่าง มนุษย์ก็จะไม่รู้สึกโดดเดี่ยว

- sing N song

คำนำสำนักพิมพ์

ซินาริโอที่ไม่มีกำหนดระยะเวลา สรวงสวรรค์ที่สุขสงบและสวยงาม ที่พำนักพักพิงสุดท้ายในโลกที่ล่มสลาย หากแต่ทั้งหมดทั้งมวลนั้นกลับเป็นแค่ภาพลวงตา เพราะไม่มีความสุขสงบใดที่ได้มาโดยปราศจากการสูญเสีย บางครั้งเบื้องหลังยังเต็มไปด้วยเลือดและซากศพด้วยซ้ำไป ซึ่งนี่ก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับสถานที่ที่ชื่อว่าสรวงสวรรค์ กับฉากการต่อสู้ที่ไม่มีคิมดกจาเป็นผู้นำอย่างที่ผ่านมา

แต่ท่ามกลางเรื่องราวเข้มข้นกลับมีประเด็นความรักของคิมดกจาโผล่มาอย่างว่าแต่พวกตัวละครเลย เราเองก็ยังไม่รู้จะแยแ่ นอกจากเรื่องรักๆ ก็ยังมีอดีตของชายหนุ่ม ปมปัญหาระหว่างแม่กับลูก บาดแผลทางใจในวัยเด็ก เขาเป็นว่าติดตามกันมาให้ดี ๆ เพราะ ‘มุมมองนักอ่านพระเจ้า’ เล่มนี้มีเคลียร์!

Levon

ความรักวงกิมดกา (4)

ฮันชยอง ที่อยู่ข้างๆ ผมเบ้าปาก

“ไปสนิทกันขนาดนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ กับไอ้โรคจิตนั่น...”

“ก็ไม่ได้สนิทอะไร”

“ปากพูดอย่างนั้น แต่สีหน้าดูจะเชื่อใจสุดๆ เลยนะ”

“เข้าใจผิดแล้ว เชื่อใจหมอนั่นสู้ไว้ใจโทแกบียังดีกว่า”

ถ้าผมจะเชื่อใจยูจุงฮยอกก็เป็นเพราะเชื่อมั่นในประสบการณ์ของเขา ไม่ใช่
นิสัยใจคอ เพราะอย่างไรอีกฝ่ายก็มีประสบการณ์ในการย้อนกลับมาสามารถ
และยังมีข้อมูลที่ได้รับฟังจากชินยูซึงของรอบที่ 41 อยู่หลายเรื่องด้วย อีกอย่าง
เดิมที ‘สรวงสวรรค์’ ก็เป็นหมอนั่นที่ต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว ตอนรอบที่ 2 ก็
จัดการอะไรได้ดี ครั้งนี้ก็คงทำได้ดีกว่าเคยนั้นแหละ เพียงแต่...

“...น่าเป็นห่วงนิดหน่อยเหมือนกันนะ”

แต่ผมยังไม่วางใจเต็มที่เพราะอุปนิสัยใจคอของเขานี้แหละ ผมอาจ
เตรียมการเอาไว้หลายๆ เรื่องเพื่อให้สมาชิกกลุ่มบุกโจมตี ‘สรวงสวรรค์’ ได้สำเร็จ
ก็จริง แต่ไม่มีทางที่จะสมบูรณ์แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมไม่ใช่นักเขียน แต่เป็น
นักอ่าน และยูจุงฮยอกก็เป็นปลาแสงอาทิตย์โง่ๆ ที่อาจจะย้อนกลับได้ทุกเมื่อ
ถึงแม้ว่าครั้งก่อนจะช่วยรังสติเขาไว้ได้บ้างก็เถอะ...

ฮันชยองเองก็มีสีหน้าคล้ายเห็นด้วยกับผม

“ถ้าคิดมากขนาดนั้นก็แวบไปดูเถอะ นายมีสภิลที่สามารถดูแบบเรียลไทม์

ได้ไม่ใช่หรือไง”

“...รู้เรื่องนั้นด้วย?”

“ไม่รู้ก็โง่แล้ว”

ก็จริง เพราะฮันซุของเคยเห็นผมเข้าสิงยูงชยอกมาก่อน ผมลั้งลอยอยู่
ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้น

“นั่นเดี๋ยวฉันมา ฝากด้วยนะ”

“...รีบกลับมาละ ถ้ามีพวกที่ฉันรับมือเองคนเดียวไม่ไหวได้ช่วยนะ”

“ถ้ามีเรื่องอะไรก็ปลุกฉันได้เลย”

ผมหลับตาลง แล้วตกลงสู่วงค์หลับไหลทันที

[สกลิลเฉพาะตัว ‘มุมมองนักอ่านพระเจ้า’ ชั้นที่ 3 ถูกเปิดใช้งาน!]

‘มุมมองบุคคลที่สาม’ ถูกเปิดใช้งานต่อทันที ภาพและเสียงของผู้คนที่กำลัง
คิดถึงผมเริ่มปรากฏขึ้นบนฉากจอสีดำ ผมเหมินหลายๆ เสียงแล้วเลือกเอาเสียง
ที่ตั้งก้องที่สุด

แผ่นดินไหวเริ่มต้นจากตำแหน่งใจกลางสรวงสวรรค์ แรงสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง
ทั่วพื้นธรณีทำให้ร้านค้าริมทางพังไปเป็นแถบ อวตารที่เดินอยู่บนท้องถนนเอง
ก็รีบหุดตัวหมอบอยู่กับที่ด้วยความตกใจ

“อ้ากกก อะไรกันเนี่ย!”

“พวกสัตว์ประหลาดนั่นหรือ”

ทุกคนต่างก็คาดเดากันไปต่างๆ นานา แต่ไม่มีใครประเมินสถานการณ์ที่
เกิดขึ้นได้แน่ชัดเลยสักคน บางทีอาจจะเป็นเพราะพวกเขาตีมูลค่ากับความสงบสุข
มาเป็นเวลานานเกินไปก็ได้ สมอที่เคยตั้งสมมติฐานถึงสถานการณ์ที่เลวร้าย
ที่สุดอยู่เสมอได้ถูกล้างไป หลงเหลือเพียงจินตนาการถึงอนาคตที่ปลอดภัยที่สุด
ไปเสียแล้ว

“เดี๋ยวพวกหน่วยทหารรักษาการณ์ก็จัดการเองนั่นแหละ ทุกคนไม่ต้อง
กังวลหรอก”

“อดทนหน่อย!”

ยูงชยอกกวาดสายตามองอวตารในสรวงสวรรค์จากศูนย์กลางแรงสั่น

สะเทือน บ้างเป็นใบหน้าที่เขารู้จัก บ้างก็ไม่ใช่

การย้อนกลับรอบที่ 1 ยูจุงฮยอกช่วยเหลือนคนพวกนี้แล้วถูกหักหลัง
รอบที่ 2 เขาจึงจัดการทำลายที่แห่งนี้ให้ล่มสลายด้วยมือของตน ส่วนรอบที่ 3
ในครั้งนี้...

ผู้คนเดินเข้ามาล้อมยูจุงฮยอกผู้ซึ่งปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางควันไฟ
“อะไรกัน! มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นนะ”

พวกคนขายผลไม้หรือชาวไร่ชาวสวนที่เก็บเกี่ยวพืชผลต่างก็กำลังมอง
ชายหนุ่มด้วยใบหน้าหวาดกลัว ยูจุงฮยอกเองก็มองสบตาพวกนั้นเช่นกัน
แม้จะไม่ใช่ชินริโอ แต่ก็ยังเป็นเรื่องราว

ยูจุงฮยอกเองรู้ดี และเพราะรู้ ตอนที่ได้เห็น ‘สรวงสวรรค์’ เป็นครั้งแรก
เขาถึงได้เปลือยโผล่เห็นด้วยกับปณิธานอันแรงกล้าของไลน์เฮท์ ร่วมช่วยปกป้อง
ที่แห่งนี้ไปพร้อม ๆ กัน

“ชะ...ช่วยด้วย! ได้โปรด!”

แน่นอนว่าทั้งหมดนั้นคือสิ่งไร้ค่า เพราะสรวงสวรรค์ไม่ได้ต่างจากชินริโอ
เลยสักนิด เหมือนอย่างที่ชินริโอดำเนินไปได้เพราะการแสวงหาประโยชน์ของ
พวกอวตาร สรวงสวรรค์เองก็ดำรงอยู่ได้เพราะได้รับปฏิกิจมาจากอวตารคอย
หล่อเลี้ยงเท่านั้น มีอยู่สิ่งหนึ่งซึ่งยูจุงฮยอกได้ตระหนักหลังจากต้องเผชิญกับ
ความล่มสลายของสถานที่เดิม ๆ ซ้ำ ๆ...

เรื่องราวขนาดใหญ่มักจะจับเรื่องราวขนาดเล็กกินเสมอ นั่นคือกฎแห่ง
เรื่องราว และเป็นตรรกะของ ‘สตาร์สตรีม’

“สรวงสวรรค์กำลังจะล่มสลาย”

“ครับ?”

“หาสิ่งที่จะช่วยปกป้องตนเอง และปกป้องสิ่งนั้นซะ”

กรี๊ซซซซ!

ฝูงสัตว์ประหลาดพุ่งออกมาจากอุโมงค์ที่สมาชิกกลุ่มกับยูจุงฮยอกใช้
หลบหนี เหล่าอวตารกริตรี่องมองขาหน้าและกรงเล็บขนาดใหญ่ที่ตะกุกตะกั่นโคลน
พวกหน่วยทหารรักษาการณ์เพิ่งจะโผล่หัวมาทัน พวกนั้นก้าวออกไปคุ้มครอง
เหล่าอวตาร แต่ฝีมือยังด้อยเกินกว่าจะขวางสัตว์ประหลาดที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ

อย่างที่คุณได้

“พะ...พวกนั้นทำไมถึง...”

“ท่านเจ้าเมือง! ท่านเจ้าเมืองอยู่ที่ไหน!”

เพียงแค่พวกสัตว์ประหลาดขยับเท้าก็สามารถจัดการหน่วยทหารรักษา-
การณ์จำนวนมากได้ในพริบตา หัวหน้าหน่วยพอจะมีมือต่อสู้อยู่บ้าง แต่ลงท้าย
ก็ทำได้แค่วิ่งหนีเอาชีวิตรอดอย่างหวุดหวิด

ยูจุงฮยอกฟันแขนขาของฝูงสัตว์ประหลาดที่เข้ามาใกล้ ขณะเดียวกันก็
กวาดตามองสำรวจรอบๆ ไปด้วย จองฮยอนกับอึฮยอนของกำลังพาผู้คนอพยพ

“...น่าที่จริง ๆ ที่รอดมาได้จนถึงตอนนี้”

ในสถานการณ์ที่ตัวเองก็ยังไม่รอดและอาจตายได้ทุกเมื่อ
กลับเลือกที่จะช่วยเหลือผู้คนที่ไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ สงสัยพวกนั้นคงได้รับอิทธิพล
มาจากคิมดกจา คนดีพวกนี้มาถึงจุดนี้ได้ก็ไม่ต่างอะไรจากปาฏิหาริย์

“เพราะเป็นคนแบบนั้นจึงมาถึงที่นี่ได้ต่างหากล่ะคะ”

ยูจุงฮยอกขมวดคิ้วหันไปมองยูซังอาที่ก้าวขึ้นมาหยุดอยู่ข้างกายตั้งแต่
เมื่อไหร่ไม่รู้

“เสียเวลาไปเปล่าๆ เพราะเธอเลย”

“ฉันได้ยินว่าคุณดกจายูอยู่ที่นั่นตอนครั้งสุดท้ายที่ติดต่อกับ <โอลิมปัส>
นี่คะ”

“ข้อมูลผิดพลาด หรือไม่ก็คงจะเป็นเล่ห์เหลี่ยมของใครบางคน”

หรือไม่อย่างนั้นคิมดกจาก็ใช้ทริคบางอย่างปลอมแปลงข้อมูล

ไม่ว่าสาเหตุที่แท้จริงจะเป็นเพราะอะไร สำหรับยูจุงฮยอกนี่ไม่ใช่สถาน-
การณ์ที่น่าพอใจเสียเท่าไร เพราะเดิมทีแผนการบุก ‘สรวงสวรรค์’ ไม่ได้กระทำ
ด้วยวิธีนี้ อันที่จริง ‘สรวงสวรรค์’ ในตอนนี้เองก็อยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะกับการ
โจมตีมากที่สุดด้วย

ครึ่นนน!

ลำต้นของต้นไม้แห่งทะเลผืนดิน งอกขึ้นสูงสู่ท้องฟ้า นั่นคือ ‘เรื่องเล่า’
ของมาร์ควิสปีศาจโลนไฮท์

「‘เครื่องจักรนิรันดร์’ สรวงสวรรค์ที่ดำรงอยู่ได้ด้วยการดูดกลืนวิญญาณ」

ฝูงสัตว์ประหลาดได้ขึ้นมาตามลำต้นออกสู่พื้นโลก นักล่าที่ได้แต่หิวโหย อยู่ในชั้นใต้ดินมาเป็นเวลานานกุ่เสียงร้องคำราม พวกมันกระจัดกระจายกันไปทุกทิศทางทันทีที่พบกับเหยื่อมากมาย มีตั้งแต่เผ่าพันธุ์ปีศาจระดับ 5 ‘นักแกะรอยไล่ล่าความมืด’ ไปจนถึงเผ่าพันธุ์สัตว์ประหลาดระดับ 4 ‘ลูเบลไทเกอร์’ ร้ายไปกว่านั้นคือ มีพวกเผ่าพันธุ์ปีศาจระดับ 3 ที่เขาไม่รู้จักชื่อยู่ด้วย

“อ้ากกกก!”

เหล่าอวตารได้แต่เรียกหาเจ้าเมืองท่ามกลางเทศกาลงานเลี้ยงลีเลียดราวกับเชื่อมั่นว่ามีเพียงผู้นำเท่านั้นที่สามารถช่วยเหลือพวกเขาจากโศกนาฏกรรมครั้งนี้ได้

“ท่านเจ้าเมือง!”

ตอนนั้นเองลำต้นของต้นไม้ก็ขยับ กิ่งไม้แตกแขนงเลื้อยยาวออกไปเหมือนหนวดปลาหมึก พวกมันกระจายตัวไปทั่วสี่ทิศ ปลายแหลมของไม้เลื้อยทิ่มแทงสัตว์ประหลาดเพื่อปกป้องพลเมืองของสรวงสวรรค์

ฉีก! ฉีก!

เหล่าอวตารโห่ร้องส่งเสียงเชียร์ เท่าที่พวกเขาู้ ผู้ที่มีพลังระดับนี้ใน ‘สรวงสวรรค์’ มีแค่คนเดียวเท่านั้น

[ทุกคนวางใจได้]

พวกเขาต่างก็โล่งใจเมื่อได้ยินเสียงของไลน์ไฮท์ สรวงสวรรค์จะไม่พังทลาย พวกเขาเชื่อเช่นนั้น จนกระทั่งหัวหน้าทหารรักษาการณ์สังเกตเห็นอะไรบางอย่างท่ามกลางฝูงคน

“ท่านเจ้าเมือง...?”

ใบหน้าคุ้นเคยโผล่ออกมาจากปลายกิ่งที่เหมือนดอกตูม

“อะ...อ้ากกกก!”

หัวหน้าทหารรักษาการณ์ทรุดตัวล้มลงไปกองกับพื้นด้วยความตกตะลึง

“ปะ...ปีศาจ! ปีศาจ!”

หัวหน้าทหารรักษาการณ์ผู้สับสนว่าจะจงรักภักดีสู่ภูมิลี้นความเยือกเย็นไปในทันทีที่ได้เห็นไลน์ไฮท์กลายเป็นหนึ่งเดียวกับพืชยักษ์

[อ่า ไฮน์เดลไซม์]

“ปะ...ไปให้พ้น! ไปให้พ้นนะ!”

หัวหน้าทหารรักษาการณ์แทบเสียวสติ ก้าวถอยกรูดไปข้างหลังอย่างทุลักทุเล คลื่นพลังของโลไนไฮท์ที่ปลดปล่อยออกมาทำให้เป่ากางเกงของหัวหน้าทหารรักษาการณ์เป็ยกขึ้นเป็นดวง โลไนไฮท์มองอีกฝ่ายด้วยนัยน์ตาขึ้นขม ก่อนจะพูดขึ้น

[เข้ากำลังต้องการสารอาหารช่วยฟื้นกำลังอยู่พอดี]

ถ้าวัลย์ที่เลี้ยงไปทั่วเริ่มจับพลเมืองของสรวงสวรรค์รวมถึงหน่วยทหารรักษาการณ์กิน พวกมันแหงเข้าไปในร่างของอวตารราวกับเข็มฉีดยา แล้วดูตกสิ้นเรื่องราวเล็กๆ ของพวกพลเมือง หลังจากนั้นพวกพลเมืองที่ถูกดูจนแห้งเหี่ยว ถ้าไม่ตายกลายเป็นมัมมี่ก็กลายเป็นผีเป็นเฝ้าพันธุปีศาจ

“หยุดเดี๋ยวนี้!”

เปลวเพลิง [เพลิงบรรลัยกัลป์] แผลเผากิ่งไม้ไปหลายแขนง แต่พวกมันก็แทบไม่ลดจำนวนลงเลย จองฮิวอนร้องตะโกน

“ที่นี่เป็นที่ที่คุณต้องปกป้องไม่ใช่หรือไง! ทำบ้าอะไรเนี่ย!”

[ก่อนที่พวกเขาจะปรากฏตัวขึ้นก็เป็นเช่นนั้นอยู่หรือ]

โลไนไฮท์หัวเราะ เขาขยับไหล่ออกมาครึ่งร่างจากตำแหน่งสูงสุดของลำต้น แล้วกวาดตามองทัศนียภาพของ ‘สรวงสวรรค์’

[‘สรวงสวรรค์’ ลึกลับสุดแล้ว]

เหล่าอวตารทั้งหลายต่างก็ได้แต่ตัวลั่นด้วยความหวาดกลัวเมื่อต้องเผชิญกับเครื่องจักรนิรันดร์ขนาดใหญ่เบื้องหน้า ไม่อาจมองหามาพของพลเมืองผู้เคารพยำเกรงเจ้าเมืองของพวกเขาได้อีกต่อไปแล้ว

[เพราะเหตุนี้ตัวตนทั้งหลายผู้อาศัยเรื่องราวเล็กๆ ๑ จึงช่วยอะไรไม่ได้ พวกเขาได้แต่สิงอยู่ในต้นไม้ต้นเล็กตลอดทั้งชีวิต...อีกทั้งต้นไม้ต้นนั้นเองก็ไม่ได้รู้เลยว่าป่าใหญ่นั้นแท้จริงแล้วดำรงอยู่อย่างไร]

อวตารแต่ละคนต่างก็เริ่มตระหนักได้ถึงตัวตนที่แท้จริงของโลกที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ ไม่สิ บางทีพวกเขาอาจจะรู้ความจริงที่ว่านั่นกันอยู่แล้ว แต่กลับเมินเฉยมาโดยตลอดก็เป็นได้

[ดังนั้นจึงทำได้แค่เริ่มต้นทุกสิ่งกันใหม่อีกครั้ง]

กึ่งก้านของโลไนไฮท์พุ่งสูงสู่ท้องฟ้าก่อนแผ่ปกคลุมไปทั่วสรวงสวรรค์ราวกับ

รุ่มคั้นใหญ่ คล้ายเขาตั้งใจจะดูกลืนสรวงสวรรค์แห่งนี้ทั้งหมด ความใหญ่โต
มหิฬารนั้นทำให้จ้องฮิวอนหวาดกลัวจนทำอะไรไม่ถูก

จะจัดการได้จริงหรือ มนุษย์อย่างพวกเขาจะเอาชนะมันได้อย่างไร

ตอนนั้นเอง แแรงระเบิดลูกใหญ่ก็เกิดขึ้นที่ด้านหนึ่งของต้นไม้ยักษ์ เสียง
สนั่นดังขึ้นพร้อมกับกึ่งก้านที่เคยปกคลุมท้องฟ้าระเบิดกระจาย มองไปคล้ายกับว่า
เกิดรูขนาดใหญ่ขึ้นบนหลังคาของสรวงสวรรค์

[น่าทึ่งจริง ๆ เจ้าคือ...]

ไลน์ไฮท์กล่าวด้วยน้ำเสียงขึ้นชมจากใจจริง ได้ตำแหน่งที่เกิดรูโหลมีชาย
ผู้แฝก齡อายเยอหยิ่งยืนอยู่ ไม่จำเป็นต้องบรรยายอะไร คนคนนั้นก็คือยูจุงฮยอก

[...ข้ามพื้นระดับของมนุษย์ไปแล้วสินะ]

คำพูดที่ฟังราวกับคำพูดธรรมดาที่นั่นช่างไม่เข้ากันเอาเสียเลยกับตัวตนของ
ไลน์ไฮท์ในตอนนั้น

[เข้าสู่ระดับนี้ได้ทั้ง ๆ ที่เพิ่งมาถึงซินริโอที่ 9 เท่านั้นเองนั่นหรือ คิมตจจา
คนนั้นก็น่าทึ่งแล้ว แต่...เจ้ามันมันเป็นสัตว์ประหลาดของแท้จริง ๆ]

คลื่นพลังเวทมหาศาลแผ่ซ่านออกมาจากทั่วร่างของยูจุงฮยอก ชายหนุ่ม
หลับตาลง เขารวบรวมพลังทั้งหมดและกำลังข้ามขีดจำกัดของตัวเอง

「‘ถุงมือราชาเพลิง’ เพิ่มระดับเลเวลพลังกำลัง 2 ระดับ」

「‘เยอบุจิตวิญญาณ’ เพิ่มระดับเลเวลพลังกำลัง 1 ระดับ」

「‘ดาบเมฆสวรรค์ซุ่มนุ้ม’ เพิ่มระดับเลเวลพลังกำลัง 4 ระดับ」

「‘ใช้สปีดอัพเพิ่มระดับเลเวลพลังกำลังอีก 3 ระดับ」

ทันทีที่เลเวลพลังกำลังพุ่งสูงทะลุ 100 พลังมหาศาลก็เอ่อล้นออกมาจาก
ทั่วร่างของยูจุงฮยอก เขานึกถึงคำกล่าวของ ‘เซียนดาบแยกนภา’ ผู้เป็นอาจารย์
ของตน

「ขั้นตอนแรกของการข้ามผ่านตนคือเจ้าจะต้องเอาชนะขีดจำกัดของร่างกาย
ให้ได้」

อวตารส่วนใหญ่คิดเพียงแค่ว่าการจะแข็งแกร่งขึ้นด้วยความพยายาม
เพียงอย่างเดียวมันมีขีดจำกัด เพราะอย่างนั้นพวกเขาถึงได้ไขว่คว้าหากลุ่มดาว
ผู้สนับสนุนที่ยอดเยี่ยม และพยายามสุดความสามารถเพื่อที่ตนจะได้ดูดีในสายตา

ของพวกกลุ่มดาวที่แข็งแกร่งกว่านั้น

แต่เอกภพกว้างใหญ่ไพศาล มีหลายคนที่ไม่เห็นด้วยกับวิธีการดังกล่าว พวกที่คิดว่าต่อให้ไม่มีกลุ่มดาวผู้สนับสนุนที่ยอดเยี่ยม หรือแย่ไปกว่านั้น คือไม่มีกระทั่งกลุ่มดาวผู้สนับสนุนเลย แม้จะไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากตัวตนผู้ยิ่งใหญ่ใดๆ ทว่าขอเพียงแค่พวกเขาพยายามมากพอก็จะสามารถกลายเป็นผู้เพียบพร้อมได้

「ขั้นตอนที่สองคือการฝึกฝนทักษะสปีลทั้งหมดจนถึงขีดจำกัด ทุกสปีลในโลกแท้จริงแล้วประยุกต์มาจาก ‘อักขระ’ ที่ใครสักคนเหลือทิ้งไว้ทั้งสิ้น เจ้าจงฝึกปรือสปีลเหล่านั้นเสีย จงศึกษาและค้นคว้าขีดจำกัดของสตาร์สตรีม สร้างบันไดที่ใช้ขึ้นไปบนนั้น」

หากกลุ่มดาวแข็งแกร่งขึ้นได้ด้วยการกลืนกินเรื่องเล่าและสร้างอิทธิพลของตัวเอง คนกลุ่มนี้ก็จะฝึกปรือตนเองอย่างไม่ยอมหยุดพักและสร้าง ‘เรื่องเล่า’ เรื่องหนึ่งขึ้นมา

「ขั้นตอนสุดท้ายคือการถีบบันไดที่เจ้าใช้ไต่ขึ้นไป จงลิ้มทุกสิ่งทีล่งสมมา ลิ้มสปีล ลิ้มเลเวล ลิ้มเรื่องราว สุดท้ายแล้วระบบจะเลือกหนทางให้เจ้าซึ่งเป็นหนทางเดียวกับที่สรรพสิ่งทั้งหลายใน ‘เอกภพ’ เคยได้เลือก สิ่งสำคัญคือการตามหา ‘เรื่องราว’ ของเจ้าเพียงผู้เดียว」

ฝึกฝน ฝึกฝน แล้วก็ฝึกฝน ผู้คนที่ข้ามผ่านขีดจำกัดของสปีลได้หลังจากฝึกฝนเป็นจำนวนนับครั้งไม่ถ้วนเหล่านั้นสุดท้ายแล้วจะกลายเป็นเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งได้ด้วยตัวเอง

จุดสูงสุดของมนุษย์ธรรมดาซึ่งเทียบเท่ากับกลุ่มดาวทั้งหมดในซินาริโอ ผู้ผสานความพยายามเข้ากับพรสวรรค์ที่โดดเด่นเหนือเผ่าพันธุ์ของตัวเอง ระดับขั้นที่สามารถบรรลุได้ผ่านการฝึกฝนตลอดทั้งชีวิต

ถึงแม้ว่าคนเหล่านั้นจะไม่ใช้กลุ่มดาว แต่ ‘สตาร์สตรีม’ ก็อนุญาตให้พวกเขาใช้นามผู้ข้ามผ่านตนได้ด้วยความยากแรงในความพยายามอันแสนทรนงนั้น

「นั่นคือเงื่อนไขขั้นต่ำที่สุดสู่การข้ามผ่านตน」

ยูจุงฮยอกเคยขึ้นไปถึงระดับผู้ข้ามผ่านตนมาแล้วในการย้อนกลักรอบที่ผ่านมา และเพราะเขาเคยไปถึงระดับนั้นแล้วครั้งหนึ่ง การจะขึ้นไปอีกครั้ง

จึงไม่ได้ยากเย็นอะไร สิ่งจำเป็นก็มีแค่เสื่อนไขด้านร่างกายกับเวลาเท่านั้น

ออราลีทองบริสุทธิ์โอบล้อมทั่ว ‘ดาบเมฆสวรรค์ชุมนุม’ ของยูจุงฮยอก
 ทั้ง ๆ ที่เห็นชัดว่ากำลังใช้งานสกลิต แต่ในหัวสมองของเขากลับไม่มีข้อความสกลิต
 เด็งขึ้นมา เพราะนี่ไม่ใช่การใช้พลังจากระบบ

นี่คือพลังที่ผู้ย้อนกลับยูจุงฮยอกสั่งสมมาเพียงลำพัง

“ไลน์ไฮท์ ในการย้อนกลับรอบที่แล้วฉันห้ามแก้ไข”

ยูจุงฮยอกชักดาบทั้งสองเล่มขึ้นมาชี้ไปทาง ‘เครื่องจักรนิรันดร์’ ที่มีขนาดใหญ่
 โดดเด่นเกินกว่าจะเรียกว่าต้นไม้ สมควรพูดว่ามันกลายเป็นป่าไปแล้วจึงจะถูก

“ครั้งนี้ฉันจะฆ่าแกะซะ”

พีวาวว!

เพียงแค่วัตดาบเป็นวงหนึ่งครั้ง อากาศรอบด้านก็พลันระเบิดออกเหมือน
 มีเครื่องบินรบบินผ่านไป ทว่าทุกบริเวณที่พลังบริสุทธิ์สีทองพุ่งผ่านไปเกิดเป็น
 รอยแตกกร้าว ลัทธิประหลาดทั้งหลายตกลงไปในรอยแตกนั้น ร่างถูกฉีกกระชาก
 เป็นชิ้น ๆ โดยที่ยังไม่ทันได้ส่งเสียงร้องโหยหวนออกมาแม้แต่แอะเดียว ไม่ว่า
 จะเป็นระดับ 4 หรือระดับ 5 ต่างก็ถูกพัดปลิวกระเด็นไปด้วยคมพลังดาบสีทอง
 บริสุทธิ์

ดาบแยกห้วงนภา วิถีดาบแห่งผู้ทำลายห้วงนภา

ปลดปล่อยเพียงแคดาบเดียว แม้กระทั่งลัทธิประหลาดระดับ 3 ที่สามารถ
 ถล่มบริเวณโดยรอบให้กลายเป็นซากปรักหักพังได้ภายในสิบนาทียังได้แต่ส่งเสียง
 หวีตร้องคำรามอย่างต่อเนื่องโดยไม่อาจต้านทาน เขาฝึกฝนวิชาดาบนี้มานานเท่าไร
 แล้วนะ ตัวยูจุงฮยอกเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน

สิบปี? ยี่สิบปี?

ถ้ารวมถึงช่วงเวลาที่เขาฝึกฝนโดยใช้ความคลาดเคลื่อนห้วงเวลาของมิติมืด
 ก็น่าจะเกินกว่าร้อยปี เพราะผ่านกาลเวลามายาวนานถึงเพียงนั้น ยูจุงฮยอกจึง
 เดินทางมาถึงจุดสูงสุดของมนุษย์ได้ในที่สุด

‘ระดับร่างกายยังต่ำเกินไป จึงเพิ่งอยู่แค่ปากทางเข้าเท่านั้น’

ยูจุงฮยอกควบคุมกล้ามเนื้อที่เริ่มล้า ขณะเดียวกันก็กวัดแกว่งดาบไม่หยุด
 ต่อให้เขาแข็งแกร่งแค่ไหน อย่างไรก็ตามก็ไม่อาจคงพลังของ ‘ข้ามผ่านตน’ ไว้ได้นาน

หากเทียบกับตัวเขาในชีวิตก่อน หรือ ‘เขียนดาบแยกนภา’ ผู้เป็นอาจารย์แล้วละก็ เขาในตอนนั้นก็เป็นที่ได้แค่ลูกเจี๊ยบเท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้นการโจมตีของเขาก็อยู่นอกขอบเขตของสภิลทั่วไป

พอเห็นว่าพวกสัตว์ประหลาดระเบิดออกเป็นชิ้น ๆ เมื่อเจอเข้ากับประกายไฟที่ลุกขึ้นกลางอากาศ โลงไม้ไฮท์เองก็อดชื่นชมออกมาไม่ได้

[ข่าวลือเรื่องข้ามผ่านตนไม่ใช่เรื่องโกหกสินะ แต่เหตุใดมนุษย์ที่ไม่ใช่กระทั่งผู้หวนคืนจึง...]

โลงไม้ไฮท์ไม่อาจพูดจนจบเพราะดาบพลังธาตุยาวเกินสิบเมตรที่งอกออกมาจาก ‘ดาบสะท้านนภาพิชิตสวรรค์’ ได้ฉีกกระชากบริเวณที่โลงไม้ไฮท์ยืนอยู่จนถึงเมื่อครู่นี้จนราบ ช่างเป็นพลังทำลายล้างของแท้

พลังของ [พลังแยกห้วงนภา] ที่อัปเกรดสู่การข้ามผ่านตน

“ระวังหน่อยค่ะ! คนอื่นๆ จะโดนลูกหลงไปด้วย!”

ยูซังอาตะโกนเสียงดัง แต่ยูซังหยุดไม่คิดสนใจและกวัดแกว่งดาบต่อไป แต่ไหนแต่ไรเรื่องที่เขาทำได้ดีก็คือการทำลายต่างหากละ ไม่ใช่การช่วยเหลืออะไรใคร

“เจ้านี่ครอบครองเรื่องเล่าระดับตำนาน ไม่มีทางจัดการได้ง่ายๆ พลังของมันเหนือชั้นกว่าเผ่าพันธุ์สัตว์ประหลาดระดับ 2 ในสรวงสวรรค์เสียอีก”

เครื่องจักรนิรันดร์ของโลงไม้ไฮท์อาจจะเสียหายไปบ้าง แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าจะอ่อนกำลังลงเลยแม้แต่น้อย ลำต้นไม้กลับยิ่งงอกกิ่งก้านออกมากลืนกินมนุษย์รอบๆ ด้วยซ้ำไป

“อ้ากกก!”

อัตราการเติบโตของเครื่องจักรนิรันดร์อยู่เหนือความเร็วในการช่วยชีวิตพวกมนุษย์ อีกทั้งสัตว์ประหลาดเองก็ยิ่งเหลืออยู่เป็นจำนวนมาก ยูซังอาใช้ [กฎการเดินเล่นฉบับเฮอริมีส] กับ [ความเด็ดเดี่ยวของเซซุส] สังหารสัตว์ประหลาดรอบๆ ไปทีละตัวสองตัว ก่อนจะเปิดปากพูดขึ้น

“...ไม่จบไม่สิ้นเลยนะคะ ทำไม่ถึงได้ซ่อนสัตว์ประหลาดพวกนี้เอาไว้กัน”

“สัตว์ประหลาดพวกนี้เป็นสินค้าส่งออกของสรวงสวรรค์”

“สินค้าส่งออกหรือคะ”

ยูจุงฮยอกเงยหน้าขึ้นมองอากาศว่างเปล่าตรงหน้า พวกโทแกบีที่ประกาศ
ตัวว่า ‘จะไม่เข้าไปแทรกแซง’ รวมตัวกันอยู่ตรงนั้นราวกับมารับชมเรื่องสนุก

[เฮ้อ...แบบนี้ก็ยุ่งยากแยะ]

[คงต้องหาฟาร์มใหม่กันแล้ว]

ยูจุงอาไม่อาจเข้าใจได้ในทันทีว่าคำพูดของพวกโทแกบีหมายความว่า
อะไร หญิงสาวเห็นสัตว์ประหลาดหน้าตาคุ้นเคยเพราะเคยเห็นมาก่อนแล้วจาก
คลื่นสัตว์ประหลาดที่หลังไหลเข้ามาในชินาริโอคราวโน้น หนูกระซอนเผ่าพันธุ์
สัตว์ใต้ดินระดับ 9 โกลล์ระดับ 8...

“สัตว์ประหลาดที่ถูกนำไปใช้ในชินาริโอ ไม่เคยสงสัยเลยหรือไงว่าพวกมัน
มาจากที่ไหน”

ยูจุงอามองยูจุงฮยอก มองโทแกบี และมองสัตว์ประหลาดในสรวงสวรรค์
ด้วยนัยน์ตาตกตะลึง คนที่มีปฏิกิริยาก่อนหญิงสาวที่ตัวแข็งทื่อไปแล้วคือจอง-
ฮิวอน ผู้ซึ่งกำลังปลดปล่อย [เพลิงบรรลัยกัลป์] อยู่ข้างๆ

“ที่พูดมานั้น...”

“‘สรวงสวรรค์’ เป็นสถานที่ผลิตสัตว์ประหลาดของสตาร์สตรีม พูดให้ถูก
คงต้องบอกว่าเป็นหนึ่งในหลาย ๆ แห่ง”

คำตอบของยูจุงฮยอกทำให้เปลวไฟลุกโชนขึ้นในดวงตาของจองฮิวอน เธอ
รู้สึกราวกับเรื่องราวหลาย ๆ อย่างที่ไม่อาจเข้าใจได้ปะติดปะต่อกันจนเข้ารูปเข้ารอย
โทแกบีที่มักจะเข้ามาแทรกแซงทุกชินาริโอกลับบอกเป็นครั้งแรกว่าจะไม่เข้ามา
ก้าวก่ายในปราสาทหิมะชั้นสอง พอลองคิดดูแล้วมันไม่มีทางเลยที่จะมีเรื่อง
แบบนี้

[โทแกบีทั้งหลาย! ‘สรวงสวรรค์’ สามารถสร้างขึ้นใหม่ได้!]

ไกลออกไป ร่างกายครึ่งท่อนบนของไลน์ไฮท์งอกขึ้นมาใหม่อีกครั้งบน
เครื่องจักรนิรันดร์

[เรื่องราวนี้อาจจะทำให้ขาดแคลนกำลังการผลิตอยู่บ้าง แต่เพียงไม่นาน
ก็จะฟื้นตัวได้อย่างแน่นอน ได้โปรดอย่ายกเลิกสัญญาเลย!]

ความลึกลับที่เปี่ยมไปด้วยความเว้าวอนนั้น ไม่มีใครในที่แห่งนี้รู้สึกร่วม
ไปกับไลน์ไฮท์ทั้งสิ้น หากอยากจะรักษาสรวงสวรรค์ของเหล่าอวตารเอาไว้ก็มีแต่

จะต้องจ่ายภาษีเป็นชีวิตของอวตารพวกนั้น เพื่อสิ่งที่ตนเองยึดมั่น โลกนี้ไฮท์ที่ได้กลายเป็นสัตว์ประหลาดที่อุทิศได้กระทั่งความศรัทธาของตัวเอง

เหล่าอวตารเพียงจะสังเกตเห็นโทแกบีกัน พวกเขาสงสัยร้องตะโกน

“โทแกบี! นั่นโทแกบี!”

“ซินริโอเริ่มแล้วเธอ...”

“พะ...พวกเราไม่ได้ทำอะไรผิดเลยนะ!”

แต่พวกโทแกบีก็แค่หัวเราะเยาะพวกเขาเท่านั้น

[ผิดสิ ผิดที่ไม่ทำอะไรเลยยังงี้ละ]

[แม้ว่ามันจะไม่ใช้สถานการณ์ที่พวกเราอยากให้เกิดแต่แรกก็เถอะ ฮ่าๆๆ!]

จงฮิวอนกัตรีมฝึปากแน่น เธอไม่อาจปล่อยให้สถานการณ์เลวร้ายไปมากกว่านี้ได้

“ไม่มีวิธีจัดการมันหรือคะ”

ยูจุงฮยอกสะบัดเลือดออกจากคมดาบในขณะที่สายตามองเครื่องจักรนินรันดร์ที่ยังคงเติบโตอย่างไม่หยุดยั้ง

“มีวิธี”

หากเปิดใช้งาน [กลายร่างยักษ์] และปลดปล่อยพลังของผู้ข้ามผ่านตนแล้วละก็ เขาสามารถจัดการโลกไฮท์ด้วยพลังบริสุทธิ์ได้ แต่ระดับการทำลายล้างจะสูงและกินพลังงานมากเกินไป สรวงสวรรค์จะปลิดปลิวไปพร้อมกัน ซึ่งยูจุงฮยอกไม่ต้องการการต่อสู้ที่ได้ไม่คุ้มเสียแบบนั้น

“ถ้าจะฆ่ามันต้องจัดการตัดรากถอนโคนเครื่องจักรนินรันดร์”

แก่นพลังงานของเครื่องจักรนินรันดร์คือราก ขอแค่จัดการรากได้ เครื่องจักรนินรันดร์ก็จะถูกทำลายลงโดยที่พวกเขาไม่จำเป็นต้องจัดการมันทั้งหมด ปัญหาคือรากที่ว่านั้นมีกองทัพใหญ่ของสัตว์ประหลาดซุกซ่อนอยู่ แยกไปกว่านั้นคือมีสัตว์ประหลาดที่แข็งแกร่งจนแม้แต่โลกไฮท์ก็ยังไม่อาจควบคุมได้ปะปนอยู่ด้วย

“ถ้าฉันได้ตัวปีศาจน้ำแข็งระดับ 6 อย่างเซพิธธามาไว้ในมือ...”

หากได้ตัวเซพิธธามาเป็นสหายตามแผน การบุกโจมตีสรวงสวรรค์จะง่ายกว่านี้มาก แต่ตอนที่เขาตั้งใจจะไปหาตัวเซพิธธามากลับพบว่าเซพิธธตายไปแล้ว

“คงมีพวกที่ล่าอันดับเร็วพอๆ กับฉันอยู่ด้วยสินะ”

คนแรกที่ยูจุงฮยอกนึกถึงคือคิมดกจา แต่ไม่มีอะไรจรรันตีว่าคิมดกจา เป็นคนลงมือ เพราะในการย้อนกลับรอบนี้มีตัวแปรเยอะเกินไป

“ลงไปใต้ดินก็ไม่ได้ด้วย เอาไงดีล่ะคะ”

“ไม่ต้องลงไป มีคนรับหน้าที่นั่นแล้ว”

ฮียอนซองจัดการสัตว์ประหลาดตัวหนึ่งก่อนจะถอยกลับมาพร้อมกับทุกคน เขาถามสมาชิกกลุ่ม

“มีใครเห็นยูซึงกับกิลยองกันบ้างไหมครับ ผมไม่เห็นเด็ก ๆ มาตั้งแต่เมื่อครู่ นี้แล้ว”

จองฮิวอนเบิกตากว้าง

“ยูจุงฮยอก นี่หรือว่าคุณ...!”

หว่าก่อนที่หญิงสาวจะทันได้พูดอะไรต่อ ยูจุงฮยอกก็ชิงพูดขึ้นก่อน

“คิมดกจาไม่ได้ทิ้งพวกเธอไว้โดยไม่ได้วางแผนอะไร”

บางทีเขาอาจจะพูดประโยคนี้ออกมาได้เพราะตัวเองเป็นผู้ย้อนกลับ ที่ผ่านมามีคิมดกจาอ่านเขาออกอยู่ฝ่ายเดียว แต่คราวนี้เขาเองก็พอจะอ่านความคิดของคิมดกจาได้บ้างแล้ว

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามถอนหายใจ]

ยูจุงฮยอกหน้ากระตุกเมื่อรู้สึกได้ถึงสายตาที่จับจ้องมองมาจากกลางอากาศ

ชินยูซึงกับอิกิลยองนั่งขดตัวอดกันแน่นอยู่ในซอกหลืบหนึ่งท่ามกลางความมืดมิดของโพรงหิน โดยมีสัตว์ประหลาดเดินป่วนเบียดอยู่ไม่ไกล เพราะสัตว์ประหลาดมีจำนวนมากเกินไปจนแน่นขนัด ร่างเล็กของพวกเขาเด็ก ๆ จึงยังไม่ถูกพวกมันพบเข้า โสภกกก!

ในวินาทีวิกฤตแบบนี้ เผ่าพันธุ์ราชาแมลงระดับ 8 ‘ทหารตัวต่อยักษ์’ ที่พวกเขาเด็ก ๆ ฝึกเอาไว้หลายตัวมีประโยชน์มาก พวกเขาตัวต่อบินวนอยู่รอบกาย อิกิลยองกับชินยูซึง คอยช่วยเบี่ยงเบนสายตาของพวกเขาสัตว์ประหลาดให้ แต่การกลบเกลื่อนตัวตนด้วย [ระบ่าตัวต่อ] มีขีดจำกัด

‘เอาไงดี’

‘ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน’

เจ้าแห่งสัตว์อสูรชินยูซึ่ง เจ้าแห่งแมลงอิกิลยอง ทั้งสองเป็นเทมเมอร์ที่แข็งแกร่งที่สุดของโดมกรุงโซลในปัจจุบัน แต่พวกเด็กๆ ก็ไม่มีทางฝึกสัตว์ประหลาดทั้งหมดนี้ได้ ยังไม่ต้องคิดถึงว่าถ้าทำเรื่องแบบนี้ลงไปคงได้สมองระเบิดตาย ปัจจุบันระดับของ [ฝึกสัตว์] ที่พวกเด็กๆ ทำได้ก็ยังมีขีดจำกัดอยู่แค่ระดับ 4 เท่านั้น ถ้าฝึกน้อยอาจจะฝึกพวกระดับ 3 ได้ แต่ก็คงแค่ครูเดียว

‘...จะต้องตายแบบนี้หรือ’

ยิ่งเวลาผ่านไป สัตว์ประหลาดที่แข็งแกร่งก็ยิ่งปรากฏตัวเพิ่มมากขึ้น สภาพระบบนิเวศของพื้นที่แห่งนี้จึงเข้าสู่ภาวะสมดุล

‘เดวิลลูล์ฟ’ เดินน้ำลายไหลยิ้มปั่นเปี่ยนไปมา ‘ดาร์กสปินเตอร์’ เผยคมเขี้ยวยาวแหลมส่งเสียงดังฟ่อๆ พร้อมกับสูดดมกลิ่นรอบๆ พวกตัวต่อหวาดกลัวแต่ก็พยายามเดินระบำน้อยอย่างขยันขันแข็งยิ่งกว่าเดิม ปัญหาอยู่ที่เวลาแล้วว่าจะโดนพวกมันจับได้เมื่อไหร่ แยกไปกว่านั้นคือปัญหาไม่ได้มีแค่พวกสัตว์ประหลาดเพียงอย่างเดียว

พีบบบบ!

กึ่งก้านของ ‘เครื่องจักรนิรันดร์’ เเทงทะลุผ่านช่องว่างระหว่างพวกสัตว์ประหลาด ฟุ้งเสิงมาที่เด็กทั้งสอง วินาทีที่คิดว่าช่วยแน่แล้วเพราะกึ่งพวกนั้นทำท่าจะแหงพวกเขาทั้งคู่ อิกิลยองก็รีบกอดชินยูซึ่งเอาไว้แน่น

จังหวะนั่นเอง คลื่นพลังอันแข็งแกร่งที่พวยพุ่งมาจากที่ไหนสักแห่งก็ทำให้ต้นไม้หยุดความเคลื่อนไหว รวากับว่ามันเองก็กำลังตื่นตระหนก เพียงครูก็เบี่ยงทิศทางไปโดยปล่อยพวกเด็กๆ เอาไว้ ชินยูซึ่งหันหน้าไปตามคลื่นพลังที่เบี่ยงเบนการเคลื่อนไหวของลำต้นไม้

‘นั่นมันอะไรกัน...’

สัตว์ประหลาดตัวหนึ่งกำลังมองมาทางนี้โดยไม่ถูก [ระบำนัตว์ต่อ] บดบังสายตา ตอนแรกเธอไม่คิดว่ายัยข้าว่า ‘นั่น’ เป็นสัตว์ประหลาด เพราะมันใหญ่มากจนไม่เหมือนสิ่งมีชีวิตที่ยังมีลมหายใจ ร่างใหญ่กินพื้นที่หนึ่งในสามของโพรงถ้ำพอนัยน์ตาสีอำพันกะพริบท่ามกลางความมืด ชินยูซึ่งก็ขนลุกชันไปทั่วแผ่นหลัง

นั่นไม่ใช่ ‘สัตว์ประหลาด’

เสียงคำรามรอบๆ เจียบลงในพริบตา กระทั่งพวกสัตว์ประหลาดที่ไร้ซึ่ง

สติปัญญายังต้องก้มหัวโดยสัญชาตญาณเมื่ออยู่ต่อหน้าสิ่งนั้น เจ้าของตัวตนที่ยิ่งใหญ่ปานนั้นกำลังมองมาทางนี้ด้วยนัยน์ตาสนใจ

พวกเจ้าคือตัวอะไร

ราวกับว่ามันกำลังถามพวกเธอแบบนั้น แต่ซินยูซึ่งไม่มั่นใจที่จะตอบคำถามของมัน พอหันไปมองข้างๆ ก็พบว่าอีกลียองเองก็มีสภาพไม่ต่างจากเธอ ซินยูซึ่งรวบรวมความกล้า

“...เฮ้”

อีกลียองสายหน้าห้ามด้วยความหวาดกลัว

“ไม่ไหวหรอก ไม่มีทาง”

พวกเขาที่เลเวล [สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย] เพิ่มถึงขีดสุดสามารถเข้าใจความคิดของกันและกันได้โดยไม่จำเป็นต้องพูดอะไร

“ยังไงซะถ้าปล่อยไว้แบบนี้ก็ต้องตายกันอยู่แล้ว”

ซินยูซึ่งลุกขึ้นจากพื้นอย่างระมัดระวัง เธอเดินเซเข้าไปหาสัตว์ประหลาดตัวนั้น พวกสัตว์ประหลาดที่หมอบราบอยู่บนพื้นค้ำรามชู แต่เด็กน้อยไม่สนใจ เธอเพิ่งจะตระหนักได้ถึงประโยชน์ของตัวเอง

‘เพราะแบบนี้คุณลุงถึงได้ปล่อยให้เธออยู่ที่นี้’

‘สิ่งที่มีแค่เธอเท่านั้นที่สามารถทำได้’

“ให้ตายเถอะ”

อีกลียองสลด แต่ก็เดินตามหลังไปทุกๆ ที่แข่งข่าอ่อนเปลี้ย

พอเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้า แรงกดดันของสัตว์ประหลาดตัวนั้นก็ทรงพลังมากขึ้นจนเมื่อครู่นี้เทียบไม่ติด ต่อหน้าสัตว์ประหลาดผู้เยอหยิ่งที่ส่งสายตามองพวกเด็ก ๆ ราวกับจะบอกว่าหากอยากมีเรื่องก็ลองดู ซินยูซึ่งรู้สึกราวกับเปลือยกายล่อนจ้อนให้มันได้เห็นทุกอย่างของเธอชนิดลึกลงไปถึงกระดูก

[สกิลเฉพาะตัว ‘สายใยการสื่อสารอันหลากหลายระดับสูง Lv.5’ ถูกเปิดใช้งาน!]

สายใยโปร่งใสงอกออกมาก่อนจะพุ่งไปยังสัตว์ประหลาดตัวนั้น [สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย] สกิลที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้สิ่งมีชีวิตต่างเผ่าพันธุ์สามารถเข้าใจกันได้ ทันทีที่ปลายสายใยเชื่อมต่อกับสัตว์ประหลาด หัวสมองของซินยูซึ่ง

ก็แหบระเบิด

‘อะ อ้า...!’

ความทรงจำอันเลวร้ายหลังไหลเข้ามาในหัวสมองของเด็กน้อย การถือกำเนิดของสัตว์ประหลาด ตอนที่มันร่วงตกลงมา ณ ชั้นใต้ดินของ ‘สรวงสวรรค์’ อันบิดเบี้ยวแห่งนี้ ตอนที่มันจับสัตว์ประหลาดตัวอื่นกินจนอยู่รอดมาได้ มันได้แต่กินและก็กิน ลึ้นหวัง กรีดร้อง สัตว์ประหลาดตัวนี้เดินอยู่ในขุมนรกที่ไม่อาจอธิบายด้วยภาษามนุษย์ได้

เส้นเลือดปริแตกด้วยไม่อาจต้านทานกระแสเลือดที่ไหลเวียนอย่างรุนแรง เลือดไหลรินออกมาจากจมูกและปากของซินยูซึ่ง นัยน์ตาแดงก่ำเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำ อีกลียองวิ่งเข้าไปประคองซินยูซึ่งก่อนจะมองสำรวจสีหน้าเด็กหญิงไม่อาจแก้ไขสถานการณ์ได้แล้ว

สุดท้ายอีกลียองเลยต้องเปิดใช้งาน [สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย] ด้วยอีกคน

เด็กทั้งสองที่มักจะเอาแต่ทะเลาะกันอยู่เป็นประจำ วินาทีนี้พวกเขาจับมือกันและกันเอาไว้ พอพลังเวทของอีกลียองแทรกซึมเข้ามา เส้นทางแห่งความเข้าใจก็ขยายกว้างขึ้นอีกระดับ ชีวิตอันยากลำบากกว่าหลายร้อยปีหลังไหลเข้ามาในหัวสมองของเด็กทั้งสอง เลือดไหลรินออกมาจากจมูกของอีกลียองในที่สุด

‘อะ...อ้าาา!’

ซินยูซึ่งเข้าใจความเจ็บปวดของสัตว์ประหลาดแปลกหน้า เป็นครั้งแรกที่เด็กน้อยอยากจะยอมแพ้ต่อทุกสิ่ง เธอได้ยินเสียงหลอนหูลคล้ายกับซามแตกเพลิง ซินยูซึ่งกับอีกลียองเริ่มปิดตายสติของตนทีละน้อย ความยิ่งใหญ่ที่ไม่อาจต้านทาน บาดแผลลึกที่ไม่อาจโอบกอดเอาไว้ นั่นคือราคาที่ต้องจ่ายจากการคิดฟีกสัตว์ที่อยู่คนละระดับกับตัวเอง

ท่ามกลางสติที่เริ่มเลือนราง จู่ๆ ซินยูซึ่งก็รู้สึกได้ถึงสายตาคู่หนึ่ง สายตาคู่นั้นไม่ได้ให้ความรู้สึกว่าการจะทำร้ายกัน ไม่ใช่ความหิวกระหายที่หมายจะจับเธอกลืนกิน สายตาคู่นั้นเฝ้ามองเธอมาตั้งนานแล้ว ร่างกายพลันอบอุ่นขึ้นมาอย่างซ้าๆ เลือดที่ไหลรินจากจมูกหยุดนิ่ง

ตัวตนซึ่งไม่ได้ด้อยไปกว่าระดับชั้นของสัตว์ประหลาดตรงหน้ากำลังเฝ้ามอง

เด็กหญิงอยู่ บางทีสายตาคุณนั้นอาจคอยช่วยปกป้องเธอมาตั้งนานแล้วก็ได้

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามเฝ้ามองคุณ]

กลุ่มดาวไร้นามที่ยังไม่ได้รับการตั้งชื่อ แน่แน่นอนว่าซินยูซึ่งยอมรู้ดีที่สุดว่า
นั้นหมายถึงใคร

‘คุณลุง’

แม้ที่ส่งมาจะมีแค่สายตาเท่านั้น แต่มนุษย์จำนวนมากกำลังจะตายเพราะ
ไม่มีสายตาของคนคนนี้อยู่ในช่วงเวลาสำคัญ คำนี้ถึงความหมายนั้นซินยูซึ่ง
ในตอนนีถือว่าโชคดีมากทีเดียว

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามพยักหน้า]

มีเพียงคนเดียวในโลกที่จะมองมายังเธอแบบนี้ เด็กหญิงรับสายตาคุณนั้นไว้
แล้วยื่นหยัดก้าวออกไปข้างหน้าอีกครั้ง เธอทำได้ ขาของเธออาจแทบเป็นอัมพาต
ปากของเธอขยับพูดอะไรไม่ออก แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังมั่นใจ

ที่ละก้าว ๆ

ในที่สุดมือเล็กของเด็กน้อยก็แตะลงบนผิวหนังของสัตว์ประหลาด บาดแผล
เล็กมากมายที่รอยเอาไว้บนผิวหนังของมัน สัตว์ประหลาดเบิกตากว้างด้วยความ
ประหลาดใจ ในตอนนั้นเองซินยูซึ่งก็สามารถมองสบตาสัตว์ประหลาดได้ตรง ๆ
ซึ่งฝ่ายที่ต้องหลบตาเธอกลับเป็นสัตว์ประหลาดเสียเอง

“มองฉัน”

ไม่ได้มีแค่รอยเดียว บาดแผลจำนวนนับไม่ถ้วนปกคลุมไปทั่วผิวหนัง
ครอบคลุมพื้นที่ทั่วร่างของสัตว์ประหลาด

กรรรรร...

สัตว์ประหลาดร้องเสียงแผ่ว

นั่นเป็นบาดแผลที่มันไม่เคยแสดงให้เห็นมาก่อน บาดแผลที่ถูกทิ้งไว้
บนร่างผ่านกาลเวลาอันแสนยาวนาน แต่ทั้งหมดก็คือตัวตนของมัน เพราะบาดแผล
เหล่านี้มันจึงแข็งแกร่งยิ่งขึ้น และสุดท้ายมันก็โดดเดี่ยวอ้างว้างอยู่เพียงลำพัง

ใบหน้าของซินยูซึ่งบิดเบี้ยวราวกับรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดของสัตว์ประหลาด
อย่างชัดเจน

“จะเป็นสัตว์ประหลาดเพราะได้รับบาดแผลไม่ได้นะ”

ซินยูซึ่งยกมือลูบรอยแผลของสัตว์ประหลาดซ้ำ ๆ บาดแผลที่ต่อให้ใช้เวลา นานเพียงใดก็ไม่มียารักษาให้หายได้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่ามันควรยอมแพ้ ยังมีสิ่งที่เรียกว่าปาฏิหาริย์อยู่ เหมือนอย่างที่คิมตกจาเคยช่วยซินยูซึ่งจากรอบที่ 41 เอาไว้

แม้แต่กับคนที่ไม่อาจได้รับการรักษา ก็ยังสามารถได้รับความช่วยเหลือ

ซินยูซึ่งมองรากเครื่องจักรนิรันดร์ที่พันธนาการร่างของสัตว์ประหลาด บางทีสัตว์ประหลาดตัวนี้อาจจะถูกมัดไว้อยู่ที่นี้มาตลอดชีวิต มือของซินยูซึ่งล้วง เข้าไปในอกเสื้อก่อนจะหยิบเอาผลไม้สีทองออกมา

ผลสัตว์อสูรบรรพกาล

ไอเท็มระดับ SSS ซึ่งได้จากกล่องสุ่มที่คิมตกจามอบให้เธอตอนนั้น ไอเท็ม ที่ใช้กับสัตว์ประหลาดระดับสูงที่ตัวเธอไม่อาจใช้ [ฝึกสัตว์] ให้เชื่อฟังได้ ซินยูซึ่ง โนม้ไบหนาลงไปหาสัตว์ประหลาดตัวนั้นซ้ำ ๆ ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ออกไปด้วยกันเถอะนะ”

กดลองอ่าน

ความรักของคิมดกจา (5)

แรงแล้นสะท้อนราวกับ สรวงสวรรค์กำลังขยับทำให้ไลน์ไฮท์ต้นตระหนก
รีบหันไปมองพื้นรอบๆ

[นี่มันอะไรกัน...!]

จู่ๆ เครื่องจักรนิรันดร์ก็พังทลาย พลังงานที่เคยมอบให้เริ่มรั่วไหลออกไป
ตอนที่ตระหนักขึ้นได้ว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ ลำต้นและกิ่งก้านก็แห้งเหี่ยว
พังครืนลงมาจากกลางอากาศ

[ดีอก! ได้อย่างไรกัน เหตุใดเจ้า...!]

ย่างไม้เหนียวชิ้นไหลกระฉูดออกมาจากปากของไลน์ไฮท์

กร็อบบบบ! คล้ายกับคมเคียวแหลมของอะไรบางอย่างกำลังกัดกินรากของ
'เครื่องจักรนิรันดร์' ไลน์ไฮท์กรีดร้องโหยหวนประหนึ่งร่างของตนถูกรุมฉีกทิ้ง
รากของสรวงสวรรค์ที่พันธนาการบางสิ่งมาเป็นเวลายาวนาน ตอนนี้เจ้าสิ่งนั้น
กำลังทำลายรากนั้นอย่างไรซึ่งเมตตา

ในที่สุด 'เครื่องจักรนิรันดร์' ก็สูญสิ้นพลังและเริ่มร่วงโรยที่กลางอากาศ

[ไม่นะ ไม่...!]

ร่างยักษ์ร่างหนึ่งพุ่งขึ้นมาจากใต้ดินที่ระเบิดออกอย่างรุนแรง เพราะ
ไม่เคยปรากฏตัวออกมาให้ผู้ใดในโลกได้เห็น มันจึงไม่เคยถูกจัดระดับเอาไว้
สัตว์ประหลาดเจ้าของร่างของเผ่ามังกร ปีกของเผ่าปีศาจ และตาของเผ่าพันธุ์
แมลง วิวัฒนาการมาด้วยการผสมข้ามสายพันธุ์ระหว่างเผ่าพันธุ์ปีศาจ เผ่าพันธุ์

ราชาแมลง และเผ่าพันธุ์สัตว์ประหลาด มันบินพุ่งแหวกอวกาศมา

ทุกสรรพสิ่งในสรวงสวรรค์มองมันดูจอมองปาฏิหาริย์ ยูจุงฮยอกเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

“...มังกรคิเมรา¹”

ตัวตนของมันคือสัตว์ประหลาดที่แท้จริงที่ ‘สรวงสวรรค์’ แห่งนี้สร้างขึ้น

ตอนนี้อาจมีพลังใกล้เคียงกับระดับ 2 แต่มันคือสัตว์ประหลาดในหมู่สัตว์ประหลาดที่มีพลังทำลายล้างเหนือกว่าเผ่าพันธุ์ระดับ 1 เสียอีก ต่อให้ตอนที่ถือกำเนิดขึ้นมาจะอยู่ในสถานะต่ำสุด แต่ก็ยังสามารถคุกคามได้กระทั่งเผ่าพันธุ์มังกรที่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาเผ่าพันธุ์สัตว์ประหลาด บนหลังของมันมีชินยูซึ่งกับอภิกลของช็องยู จองฮวีวนตะโกนด้วยความดีใจ

“ยูซึงอา! กิลยงอา!”

เด็กเฉลียวฉลาดสองคนนั้นทำสำเร็จจนได้

กราชชชช!

เสียงร้องคำรามของมังกรคิเมราทำให้สัตว์ประหลาดทั้งหมดใน ‘สรวงสวรรค์’ ตัวลั่นเทา บางตัววิ่งหนีหายกลับลงไปในพื้นที่ดินอีกครั้ง บางตัวหมดลมหายใจสิ้นชีพอยู่กับที่ด้วยความตกใจ บางตัวพยายามหลบหนี กระโจนผ่านกำแพงป้อมปราการด้วยความร้อนรน

ท่ามกลางความโกลาหลที่เกิดขึ้น โลงไม้ที่แยกตัวออกจาก ‘เครื่องจักรนิรันดร์’ หยัดกายลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล ยูจุงฮยอกไม่ยอมพลาดจังหวะนั้น

พีบบบบ!

วง ‘ดาบแยกหัวงนาฆา’ ขยับเคลื่อน โลงไม้ผู้ใช้พลังไปจนหมดสิ้นไม่เหลือเรี่ยวแรงให้หลบรัศมีดาบ และถูกคมดาบแทงทะลุ

“คือก...”

เลือดสีดำไหลทะลักออกจากปาก ต่อให้เป็นปีศาจที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ไม่อาจรอดชีวิตจากการถูกแทงตัดชั่วหัวใจได้ ร่างของโลงไม้ค่อยๆ หრูดลง

¹ คิเมรา (Chimera) สัตว์ร้ายในปกรณัมกรีก เป็นการผสมผสานกันของสิงโต แพะ และงู (หรือมังกร) โดยที่ส่วนหัวไปข้างออกจะเป็นสิงโต ส่วนกลางเป็นแพะ และมีส่วนท้ายจนถึงหางเป็นงู แต่ละหัว ไม่ว่าจะสิงโต แพะ หรืองู ล้วนมีความคิดเป็นของตัวเอง อีกทั้งยังฟันไฟและพิษร้ายได้

ช้าๆ สมาชิกกลุ่มรวมถึงยูจุงฮยอกเดินตรงเข้าไปหา โลงไห่ที่พิมพ์เสียงแผ่ว
ขณะฟังเสียงผีเท่าเดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

“ทั้งหมดนี้สุดท้ายก็ไม่พ้นความบันเทิงเล็กๆ น้อยๆ ของพวกกลุ่มดาว
ชั้นสูง...”

ยูจุงฮยอกก้มหน้ามองโลงไห่หนึ่ง โลงไห่ที่ถอนหายใจออกมาพลงแขน
หน้ามองท้องฟ้าที่เครื่องจักรนิรันดร์ สลายไปแล้ว

“ข้ารู้ว่าคงไม่มีผู้ใดเชื่อ แต่ข้าก็เพียงแค...”

แต่แล้วเสียงร้องตะโกนด้วยความโกรธแค้นของเหล่าอวตารก็ดังกลบคำพูด
ของโลงไห่ พวกนั้นเป็นอวตารที่เคยได้รับการคุ้มครองจากสรวงสวรรค์ บางคน
ตะโกนด่าทอหาว่าเขาเป็นพวกลวงโลก บางคนตะโกนสั่งให้ลงมือฆ่าโลงไห่ที่หึ่งชะ

พวกนั้นล่วงรู้ความลับที่ซ่อนเอาไว้ของสรวงสวรรค์แล้ว ไม่มีใครออกมา
ปกป้องแก้ตัวแทนโลงไห่ แต่ก็ไม่มีใครยินดีมีสอประกจจัดการกับโลงไห่เลย
สักคน หนึ่ง เป็นเพราะพวกเขาไม่กล้าพอ สอง เป็นเพราะมีคนที่ทำให้พวกเขา
ลงมือไม่ได้ยืนอยู่ตรงนั้น

ต่อหน้าจิตสังหารอำมหิตของยูจุงฮยอก อวตารเหล่านั้นจึงทำได้เพียงแค
ยืนตัวแข็งที่ตอลถึงตาจ้องโลงไห่ที่กำลังจะตายเท่านั้น โลงไห่ที่กระตุกยิ้มเศร้า
ไปทางอวตารที่เคยเป็นพลเมืองของเขาอยู่ช่วงหนึ่ง คงไม่มีผู้ใดเข้าใจ ความ
คร่ำครวญและคำปฏิญาณของเขาสุดท้ายก็ไม่เหลืออยู่ในเรื่องราวของผู้ใดทั้งสิ้น

“ข้า... ข้านะ พวกเขา...จริง ๆ”

“ฉันรู้”

คำตอบรวบรัดทำให้โลงไห่กะพริบตาอย่างเชื่องช้า ยูจุงฮยอกนั่นเอง
ยูจุงฮยอกค่อยๆ เก็บดาบเข้าฝักพร้อมทั้งที่หยาดน้ำตาสีเลือดไหลปรึ่ม
ลงมาจากทางตาของโลงไห่ รู้อยู่แล้วสินะ เขาได้แต่ยกยิ้มด้วยความหดหู่ใจ

“เช่นนั้นหรือ รู้เช่นนั้นหรือ...”

โลงไห่ไม่อาจเข้าใจความรู้สึกตัวเองในตอนนี้ได้เลย เพราะเหตุใดเขา
ถึงได้รู้สึกว่าเขาผู้ซึ่งตนเพิ่งเคยได้พบหน้าวันนี้เป็นครั้งแรกเข้าใจเขาจริง ๆ

ยูจุงฮยอกก้มหน้ามองโลงไห่หนึ่งไม่ได้พูดอะไร คล้ายกับแวตานั้นคือ
คำตอบทั้งหมด โลงไห่เอ่ยอย่างยากเย็น

“...คิดจะขึ้นไปยังชั้นถัดไปใช่หรือไม่”

ชั้นถัดไป สถานที่ที่ซินารีโอบอุ้มสุดท้ายของ ปราสาทหิมพ์ ดำรงอยู่

“พวกเจ้าไม่มีวันตามหาสิ่งที่ต้องการเจอ ปราสาทแห่งนี้เป็นเพียงแค่นาสนามเด็กเล่นของพวกกลุ่มดาวเท่านั้น จงสวดภาวนาขอให้โชคดีเถอะ เพราะชั้นถัดไปนะ...”

วินาทีนั้นเองเสียงเปรี๊ยะก็ดังขึ้นพร้อมกับร่างของไลน์ไฮท์ที่ระเบิดออก ยูจุงฮยอกเงยหน้าขึ้นมองไปในอากาศด้วยสายตาทึงทะนง โทแกบีพวกนั้นกำลังหัวเราะคิกคักกันอยู่

[เฮ้ ห้ามสปอยล์สิ]

[ใช่ๆ แบบนั้นก็หมดสนุกกันพอดี]

ข้อความจากพวกกลุ่มดาวหลังไหลเข้ามาดูแสงดาวพรุ่งพรูราวกับรอจังหวะนี้อยู่แล้ว

[กลุ่มดาวจำนวนมากชื่นชมการปฏิบัติหน้าที่ของอวตาร ‘ยูจุงฮยอก!’]

[กลุ่มดาวฝ่ายดีเห็นด้วยกับการตัดสินใจของอวตาร ‘ยูจุงฮยอก’]

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งรู้สึกเสียดายกับการปิดตัวของ ‘สรวงสวรรค์’]

...

[กลุ่มดาวจำนวนมากมอบเงินสนับสนุนจำนวน 150,000 เหรียญ!]

ทว่าสีหน้าของยูจุงฮยอกกลับไม่แปรเปลี่ยนไปเลยแม้แต่น้อย แววตาเฉยชาไม่เผยความดีใจหรือความโศกเศร้าใดๆ ทั้งสิ้น

[คุณได้ลงมือสังหาร ‘มาร์ควิสปีศาจ ไลน์ไฮท์!']

[คุณได้รับเงินจำนวน 150,000 เหรียญ]

[คุณได้รับเรื่องเล่าระดับตำนาน ‘สรวงสวรรค์แห่งความสิ้นหวัง’]

[อันดับประจำปราสาทหิมพ์ของคุณมีการปรับเปลี่ยน!]

[คุณได้รับซินารีโอหลักใหม่]

[ซินารีโอหลัก #10 - ราชาศาญอันดับที่ 73 ถูกเปิดออกชั่วคราว]

นี่เป็นการเคลียร์ซินารีโอที่สมบูรณ์แบบจนไม่มีการเคลียร์ซินารีโอแบบใดจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว อาจจะไม่เป็นไปตามแผนการของเขา แต่อันดับประจำปราสาทหิมพ์ก็เพิ่มสูงขึ้น ได้รวบรวมเหรียญ ทั้งยังได้รับลู่วางเข้าสู่ซินารีโอถัดไป

แต่ไอ้ความรู้สึกซับซ้อนบอกไม่ถูกนี่มันคืออะไรกันแน่ ยูจูงฮยอกไม่เข้าใจเลยสักนิด

“หะ... ท่านผู้ช่วยชีวิต!”

เขาเหลียวหลังกลับไปมองเมื่อได้ยินเสียงตะโกนเรียกของใครบางคน ผู้คนกรูกันเข้ามาคุกเข่าล้อมอยู่รอบกายเขาราวกับกราบไหว้พระเมสสิยาห์ผู้ลงมาเยือนโลกมนุษย์ บางคนถึงขั้นเซ็ดหยาดน้ำตา พวกเขาแสดงความขอบคุณอย่างสุดซึ้งต่อผู้ที่ทำลายสรวงสวรรค์ของพวกเขา

“ขอบคุณครับ! ขอบคุณจริง ๆ!”

“ถ้าไม่ใช่เพราะคุณละก็...”

ยูจูงฮยอกก้มหน้ามองมือเปื้อนเลือดของตัวเองขณะที่รับฟังคำขอบคุณพวกนั้น เขาเพิ่งจะเข้าใจความรู้สึกตอนนี้ว่าคืออะไร

เขาไม่เคยคิดจะช่วยชีวิตคนพวกนี้ มนุษย์ในสรวงสวรรค์ไม่ได้สำคัญต่อเขาเลยแม้แต่น้อย หากไลน์ไฮท์มองว่าพวกนี้เป็นเครื่องสังเวยเพื่อ ‘สรวงสวรรค์’ สำหรับยูจูงฮยอกคนพวกนี้ก็แค่เครื่องสังเวยเพื่อเคลียร์ ‘ซินาโร’ เท่านั้น

“ขอบคุณครับ”

ยูจูงฮยอกครุ่นคิดพลางฟังเสียงสรรเสริญรอบตัวที่ราวกับเปิดเพลงวนไปมาซ้ำๆ เป้าหมายของเขาคือการจบซินาโรทั้งหมดและกอบกู้โลกใบนี้ เขากวาดแกว่งดาบใช้ชีวิตเรื่อยมาเพื่อปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่ว่า หลายนี่หลายอย่าง ถูกกัศร่อนออกไปทีละน้อยเพื่อชีวิตการย้อนกลับ ทว่าเรื่องที่บิบบิ้นใจเขามากยิ่งกว่าคือ เขาไม่อาจรู้ได้เลยว่าก่อนจะถูกกัศร่อนนั้นเคยมีสิ่งใดอยู่ในใจของเขา มาก่อน

เพื่อที่จะยึดมั่นอยู่กับปณิธานเขากลับต้องยอมเคยชินกับการสูญเสียบางสิ่ง ยืนมองความตายของผู้คน มองข้ามชีวิตเล็กๆ เพื่อสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น แต่แล้วทำให้อะไรๆ เขาก็ได้...

เขาไม่อาจวาดภาพทัศนียภาพกว้างที่จะได้เห็นเมื่อถึงตอนจบของซินาโรออกมาได้

ชายหนุ่มก้มหน้ามองไลน์ไฮท์ที่สลายกลายเป็นกองขี้เถ้าหนึ่ง ราวกับการมีตัวตนของไลน์ไฮท์จนถึงเมื่อครู่นี้เป็นเพียงแค่คำโกหก

“ชะ...ขอทราบชื่อได้มั๊ยครับ”

ใครบางคนเอ่ยถามชื่อของเขา

ความนิยมใน ‘สตาร์สตรีม’ แปรผันตรงกับความแข็งแกร่งของเรื่องเล่า
เมื่อเขาเอ่ยนามของตัวเองออกไป เขาก็จะได้รับความสำเร็จใหม่ ยูจุงฮยอกรู้
เรื่องนั้นดี แต่แล้วทำไมกัน...

ยูจุงฮยอกเพิ่มพาคำพูดถัดไปด้วยสีหน้าเหม่อลอย

“คิมดกจา”

...ว่าไงนะ

“ชะ...ชื่อคิมดกจาหรือครับ”

ผมที่กำลังเฝ้ามองสมาชิกกลุ่มผ่าน ‘มุมมองบุคคลที่สาม’ ขนลุกขึ้นมาทันที
ที่ได้เห็นฉากนั้น พร้อมกับตัวสั่นเทาไปหมด

[ความสำเร็จใหม่ได้ถูกเพิ่มลงในเรื่องเล่าเรื่องที่ทำของคุณ]

[พลเมืองของ <สรวงสวรรค์> จดจำ ‘คิมดกจา ผู้ปลดปล่อยอิสรภาพของ
สรวงสวรรค์’]

[เรื่องเล่า ‘เมลลิยาห์ผู้โดดเดี่ยว’ ได้รับค่าประสบการณ์เพิ่มอีกระดับ]

ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรว่านี่มันสถานการณ์อะไรกัน ผมมองผู้คนของ
สรวงสวรรค์ที่โห่ร้องเรียกชื่อ ‘คิมดกจา’ แล้วก็แทบจะกลายเป็นโรคตื่นตระหนก

ไม่สิ ทำไมจู้จี้ ชื่อของผมถึงได้ไปโผล่ที่นั่นกัน หมอนั้นวางแผนอะไรอยู่
กันแน่ หรือคิดจะโยนความรับผิดชอบทั้งหมดมาให้ผม

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ น้ำตาไหลพรากให้กับมิตรภาพ
ที่จริงใจยิ่ง]

กระทั่งอูรีเอลที่หนึ่งเสียบมานานยังกระโดดโลดเต้นด้วยความตื่นเต้น ถ้า
เป็นเมื่อก่อนผมคงทำอะไรกลับไปบ้าง แต่หลังกลับมาจากงานเลี้ยงผมก็ไม่ซู้ซัว
พูดอะไรโดยไม่คิดอีก

ยังงี้ก็เถอะ ยูจุงฮยอก ไ้อัเวอร์นั้น...

ไอ้คนเห็นแก่ตัวนั้นไม่มีทางแบ่งปันความสำเร็จของตัวเองกับคนอื่นแน่
และก็ไม่น่าฟังจะมาบอกว่า ‘เฮ้ พวกเรามาเป็นเพื่อนกันเถอะ’ ด้วย

จะว่าไปนอกจากผมกับฮันซุของแล้วสมาชิกกลุ่มต่างก็กำลังรวมตัวอยู่ในที่เดียวกันหมด ไม่สิ กงพิลดูไม่อยู่...ให้ตายเถอะ ลุงนั้นหายไปไหนอีกแล้วเนี่ย

“พี่ซังอา เมื่อกี้ตามหาคุณลุงดกจาทำไมเหวอคะ”

บทสนทนาเปลี่ยนจากเรื่องที่ซินยูซึ่งกับอีกิลยงฝึกมั่งกรคิเมราไปเป็นเรื่องของคิมดกจาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“เรื่องนั้น...”

สีหน้าของสมาชิกกลุ่มหลังได้ฟังคำอธิบายของยูซังอาแตกต่างกันไป ผมเองก็ตกใจเหมือนกัน ไม่นึกเลยว่ายูซังอาจะแอบฟัง ‘คำพยากรณ์ของมอยเร’ ดูเหมือนว่ายูซังอาจะต่อสู้อย่างจริงจังอยู่ในสถานที่ที่ผมไม่รู้เพื่อช่วยชีวิตผม คุณยูซังอาคนนั้น...ผมรู้สึกขอบคุณเธอมากจริงๆ

“คุณลุงจะตายเหวอคะ”

“ด้วยฝีมือของคนที่รัก!?”

「อวตารคิมดกจาจะต้องตายด้วยเงื้อมมือของคนที่รักที่สุด」

สมาชิกกลุ่มสับสนอย่างมาก จองฮวีอนมีสีหน้าคล้ายกับจะบอกว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระอะไรกัน ซินยูซึ่งเป็นกังวล ส่วนอีฮยอนซองดูจากแวตตาแล้วเหมือนเขากำลังครุ่นคิดบางอย่าง คนที่เปิดปากพูดเป็นคนแรกคืออีจีฮย

“แต่ลุงนั่นต่อให้ตายก็ฟื้นขึ้นมาใหม่ได้ไม่ใช่เหวอ ก็น่าจะไม่เป็นอะไรสิ”

ยูซังอาตอบคำถามของอีจีฮย

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็คงโล่งอก แต่ยังไม่รู้เลยว่าฟื้นคืนชีพได้กี่ครั้ง...”

“แต่คงยากที่จะหลบเลี่ยงคำพยากรณ์ของ <โอลิมปัส> ไม่ใช่เหวอครับ”

คำพูดของอีฮยอนซองทำให้สีหน้าของสมาชิกกลุ่มกลับมาตึงเครียดอีกครั้ง จองฮวีอนเอ่ยถาม

“แล้ว ‘คนที่รักที่สุด’ ของคุณดกจานี้ใครคะ ต้องรู้เรื่องนั้นให้ได้ก่อนหรือเปล่า”

ทุกคนต่างก็เพิ่งจะตระหนักขึ้นมาได้ว่าเพลอสิมนี้ถึงปัญหาพื้นฐานไปเลย ตอนนั้นเองอีจีฮยก็เปิดปากพูดอีกครั้ง

“คือ...”

ทำไมต้องเป็นอีจีฮยที่ยกมือขึ้นคนแรกด้วยนะ ผมสังหรณ์ใจไม่ตีเลย

“อ้อ จีฮียเยา รู้อะไรหรือ”

“เปล่าหรือก แต่คิดว่าอาจจะเป็นฉันก็ได้...”

...พหล่ามบ้าอะไรของเธออีก

คำประกาศของอิจิฮียเยาทำให้ทุกคนมีสีหน้าผิตหวัง จองฮิวอนถามขึ้น

“คุณดกจาทำอะไรเธอ หรือว่าหมอนั้น...”

“เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น”

“งั้นทำไม”

“ก็แค่ลองใช้คอมมอนเซนส์คิดดูนะคะ ฉันยังวัยรุ่น สวย น่ารัก ใช้ดาบเก่ง แถมยังมีเสน่ห์มากด้วย... คิดยังไงก็หาเหตุผลที่จะไม่หลงรักฉันได้ยาก—”

สมาชิกกลุ่มเมินอิจิฮียเยแล้วหันไปถกเถียงกันต่อ คราวนี้คนที่เสนอความเห็นขึ้นมาเป็นจองฮิวอน

“ฉันคิดว่าคุณดกเจาน่าจะชอบคุณยูซังอาณะคะ”

“คะ?”

ยูซังอาสะตั้ง เธอดูตกใจมากจนทำเอาผมเปลือยจับจี๊ดเลย

“อืม ก็แบบว่ามีผู้ชายคนไหนไม่ใจเต้นกับรูปร่างหน้าตาของคุณยูซังอาด้วยหรือคะ คุณดกจาเองก็เป็นผู้ชาย และจะว่าไงดีละ บรรยากาศตอนคุณดกจาอยู่กับคุณซังอาก็ดูจะแตกต่างออกไปนิดหน่อย...”

พอเห็นสมาชิกกลุ่มพยักหน้าเห็นด้วย ใบหน้าของยูซังอาก็ขึ้นสีแดงก่ำ จองฮิวอนเมินอิจิฮียเยที่เอาแต่พูดคนเดียวอยู่ด้านหลังว่า “ฉันไม่มีวันลงมือฆ่าลูกเต็ดขาด” แล้วเอ่ยต่อ

“อันที่จริงถ้าฉันเป็นคุณคิมดกจาก็คงจะชอบคุณยูซังอาเหมือนกันค่ะ”

จริงๆ ด้วย พอได้ยินแบบนั้นแล้วก็รู้สึกว่ามีใครเทียบยูซังอาได้อีก เพราะเธอทั้งสวย จริงใจ นิสัยก็ดี...อืม เพอร์เฟกต์ไม่มีที่ติเลย

“เรื่องนั้น...พวกเราเป็นแค่เพื่อนร่วมงานบริษัทเดียวกัน และฉันก็เคยได้รับความช่วยเหลือจากคุณดกจา...”

ยูซังอาครุ่นคิดอะไรบางอย่างคล้ายกับลำบากใจ เธอลากปลายประโยคยาวก่อนที่จู่ๆ จะโยนไปให้จองฮิวอนแทน

“ฉันคิดว่าน่าจะเป็นคุณฮิวอนมากกว่าอีกค่ะ”

“คะ? ฉันเหรอคะ”

“คะ”

การโจมตีอย่างไม่ทันได้ตั้งตัวทำให้จงฮิวอนเบิกตากว้างด้วยความตื่นตระหนก ให้ตายเถอะ เกินไปหน่อยมัย ไม่ใช่โยนระเบิดให้ลั๊กหน่อย อีฮยอนซงที่อยู่ข้างๆ เองก็สะดุ้งตกใจ หันขวับไปมองหน้าของฮิวอน ยูซังอากกล่าวต่อ

“ฉันรู้สึกว่าคุณตกใจดีกับคุณฮิวอนมากเป็นพิเศษคะ หาอาวุธดีๆ ไปด้วย... แถมคุณฮิวอนเวลาคุยกับคุณตกจาก็มักจะยิ้มได้บ่อยๆ...”

นั่นก็ไม่ใช่ว่าจะผิดเสียทีเดียว เพราะเวลาที่คุยกับจงฮิวอนผมรู้สึกสบายใจมาก และผมก็ใส่ใจเธอเป็นพิเศษเพราะเธอเป็น ‘ตัวละคร’ ที่ผมค้นพบเอง

จงฮิวอนตกใจ รีบยกมือโปกบัตด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ

“คะ? ไม่ เดี่ยวนะ ฉันก็แค่สนุกกับการแก๊งเขา”

สมาชิกกลุ่มกลับไปถกเถียงกันอีกรอบ ผมรู้สึกไม่ค่อยดีเลย อีจียเอมีใบหน้าเหม่อลอย เอาแต่พิมพ์ว่า “แต่ถ้าฉันต้องฆ่าลุงจริงๆ ละ...?” ไม่สิ นี่ผมทำอะไรผิดไปหรือไง...

คราวนี้เป็นอีกลียองที่พูดแทรกขึ้นมาบ้าง

“ไอ้ ‘ความรัก’ ที่ว่านั้นอาจจะไม่ได้หมายถึงความรักระหว่างชายหญิงก็ได้ นะครับ ครอบครัวยุคนี้ก็ไม่ใช่ว่าจะรักครับ”

“ก็เป็นไปได้ งั้นลียองคิดว่ายังไง”

“พี่ตกใจชอบผมครับ”

“...คุณตกใจนะเหรอ ทำไม”

“คือว่า...”

คำถามนั้นทำให้อีกลียองยกมือขึ้นตั้งทั้งหัวตัวเองอยู่ครู่ใหญ่ ไม่นานหน้าตาเม็ตใหญ่ก็เริ่มไหลรินลงมา ดูท่าไม่ว่าจะคิดเท่าไรก็คงหาเหตุผลไม่เจอว่าผมจะไปชอบเขาได้อย่างไร คราวนี้คนที่พูดขึ้นมาบ้างเป็นอีฮยอนซง

“ผม อะแฮ่ม บางที ‘มิตรภาพ’ ก็อาจจะเป็นไปได้...ผมกับคุณตกจากเองก็ฝึกซ้อมดาบอาบเหงื่อต่างน้ำมาด้วยกันครับ”

“มิตรภาพเหรอคะ”

“ครับ จะเรียกว่าเป็นมิตรภาพระหว่างลูกผู้ชายก็ได้”

วินาทีที่อัสยอนของพุดประโยคนั้นออกมาด้วยความขวยเขิน สายตาของสมาชิกกลุ่มก็พุ่งเป้าไปที่ยูจุนฮยอกอย่างพร้อมเพรียง ยูจุนฮยอกที่ยืนกอดอกเฝ้ามองอยู่เฉย ๆ ชมวดคิ้วแน่น

“มองอะไรกัน”

อัสยอนสะดุ้งตกใจ หันไปกระซิบกระซาบกับจองฮวีอน

“...เห หรือว่า...คงไม่หรรอกใช้มั้ยคะ”

“ไม่หรรอกนะ”

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปเลวเพลิงดุจปีศาจ’ พักหน้าอย่างบ้าคลั่ง!]

ตอนนั้นเอง ซินยูซึงที่นั่งฟังบทสนทนาของสมาชิกกลุ่มอยู่เงียบ ๆ ก็ยกมือขึ้น

“คือว่า...”

นั่นเองสมาชิกกลุ่มถึงเพิ่งจะตระหนักโดยไม่ต้องให้มีใครมาบอก ถึงความจริงที่ว่าคนที่จะเข้าใจความรู้สึกของคิมดกจาได้ดีที่สุดในบรรดาพวกเขาอาจจะเป็นอวตารของคิมดกจาก็ได้

“ใช่แล้ว ซินยูซึง! รีบ ๆ บอกมาเร็วเข้า!”

“รู้อะไรบ้างหรือเปล่า”

ซินยูซึงส่ายหน้าช้า ๆ สีหน้าของสมาชิกกลุ่มต่างก็เต็มไปด้วยความผิดหวัง ทว่าซินยูซึงยังพูดไม่จบ

“ถามคุณลุงตรง ๆ เลยก็ได้ไม่ใช่หรอคะ”

“หา? ถามคุณดกจา? ยังไงล่ะ”

จู่ ๆ ผมก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ จะว่าไปตั้งแต่เมื่อกี้ซินยูซึงก็เอาแต่มองมายังสถานที่ที่ ‘สายตา’ ของผมอยู่มาโดยตลอด และก็เหมือนอย่างทุกครั้ง ลางสังหรณ์ร้ายมักจะมีแนวโน้มอยู่เสมอ อวตารที่น่ารักของผมชิ้นนี้ตรงมาที่ผมด้วยใบหน้าใสซื่อ

“คุณลุงฟังบทสนทนาของพวกเราทั้งหมดมาตั้งแต่เมื่อครูนี่แล้วค่ะ”

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามกล่าวว่าผิดไปแล้ว]

“อีกรอบ”

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามกล่าวว่าผิดไปแล้ว]

“อีกรอบหนึ่ง”

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามกล่าวว่าผิดไปแล้วจริง ๆ]

หลังจากขอโทษขอโพยด้วยรูปแบบนั้นอยู่หลายครั้งหลายครา สมาชิกกลุ่ม โดยเฉพาะจงฮิวอนกับยูซังอาจังค่อยยอมยกโทษให้ผม จงฮิวอนถามขึ้นมา

“แล้ว...คนที่คุณตกจากรักคือใครล่ะคะ”

จังหวะที่ผมตั้งใจจะตอบออกไป อีฮยอนซอกก็พูดขึ้นมา

“คิดดูแล้วว่าจะไม่ได้อยู่ในกลุ่มเราก็ได้นะครับ”

“ฮะ จะว่าไปคุณตกจากรักก็ออกเดินทางไปกับผู้หญิงคนนั้นสองต่อสองไม่ใช่เหรอคะ ชื่อ...ฮันซูยองหรือเปล่าล่ะ”

จงฮิวอนเองก็พูดเสริมขึ้นมาหนึ่งประโยค ขณะที่ยูซังอาจังทำหน้าบูดบึ้งเมื่อได้ยินคำว่าฮันซูยอง

“...ตอนนี้อยู่กับผู้หญิงคนนั้นนั่นแหละคะ”

ยูซังอาจังไม่ชอบหน้าฮันซูยอง เธอจึงมิดหวังเป็นอย่างมาก ผมสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะส่งข้อความทางอ้อมออกไป

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามกล่าวว่าเขาไม่มีคนที่รัก]

วินาทีนั้นสมาชิกกลุ่มต่างก็แลกเปลี่ยนความสุขและความเศร้าที่ไม่อาจรู้ที่มาที่ไปพร้อม ๆ กัน ใครบางคนมีสีหน้ามิดหวัง ใครบางคนดูจะดีใจ ไม่สิ ทำไมพวกเขาถึงได้สนใจเรื่องความรักของคนอื่นมากขนาดนี้กันล่ะ...

จงฮิวอนพูดขึ้น

“พูดให้มันชัด ๆ หน่อยสิ นั่นหมายความว่า ‘ตอนนี้ไม่มี’ ไม่ใช่เหรอคะ แต่ตามโชคชะตาแล้วหมายความว่า คุณตกจากรัก ‘ต้องรัก’ ใครสักคนนะคะ”

อืม...ก็ไม่ได้มิดชะที่เดียว จงฮิวอนพูดต่อ

“งั้นเปลี่ยนคำถามกันดีกว่าล่ะ คุณตกจากรักสโตร์ไหนคะ ในกลุ่มพวกเรา ไม่มีใครใกล้เคียงบ้างเลยเหรอคะ”

ไม่สิ ทำไมผมต้องตอบเรื่องพวกนั้นด้วย

“คงจะสงสัยว่าจะถามเรื่องพวกนี้ไปทำไม แต่สำหรับพวกเรานั้นสำคัญนะคะ ถ้าหากคุณตกจากรักชอบใครในหมู่พวกเราขึ้นมา พวกเราอาจจะขัดขวาง

โชคชะตานั้นเอาไว้ได้ก็ได้ค่ะ”

“โอเคดีมากเลยนะคะพี่สาว”

“ถ้าคิดว่าอาจจะชอบฉันก็บอกมาได้เลยนะคะ”

สีหน้าของจอร์จฮิวอนที่คลี่ยิ้มนั้นดูน่ากลัวพิลึก จะว่าไปที่เธอพูดมาก็ไม่น่า
ใจผมได้อยู่เหมือนกัน

พลังในการทำให้โชคชะตาเป็นจริงแข็งแกร่งมาก แต่ก็อย่างที่พูด โชคชะตา
ไม่ใช่สิ่งที่ ‘ไม่มีวันหลีกเลี่ยงได้อย่างเด็ดขาด’ ขอแค่รู้ว่าผมจะไปตกหลุมรักใคร
ผมก็อาจจะเปลี่ยนโชคชะตาตัวเองได้

สมาชิกกลุ่มต่างก็เป็นกังวลกับความตายของผมมากขนาดนี้ทั้ง ๆ ที่เป็น
เรื่องของผมแท้ ๆ ผมรู้สึกผิดต่อพวกเขา แต่ว่า...

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามกล่าวว่าเขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน]

สุดท้ายจอร์จฮิวอนก็เริ่มหงุดหงิด

“โอ๊ย ทำไมต้องทำตัวน่าอึดอัดด้วยคะ”

“ลุง งั้นลองมาให้กะเหนดูก็ได้! จะตายอยู่แล้ว ใช้เวลามารักษามารยา
อะไรกันม๊าย เอ้า มองหน้าฉัน! มอง!”

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามกล่าวว่าไม่ชอบทำเรื่องแบบนี้]

ให้ตายเถอะ แบบนี้คงได้หมดเหรียญไปกับการส่งข้อความทางอ้อมแน่

[กลุ่มดาวผู้ซึ่งยังไม่ได้รับนิยามกล่าวว่าเขาเองก็ไม่รู้ใจตัวเองเหมือนกัน]

“ว้าว คุณตกงานจริงๆ เลย...”

[กลุ่มดาว ‘นักโทษรัตเกล้าทองคำ’ รู้สึกตื่นเต้นกับเรื่องใหม่ ๆ]

[กลุ่มดาว ‘จอมวางแผนลับ’ อยากรู้การเลือกของคุณ]

[กลุ่มดาว ‘มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี’ เหลือบมองคุณ]

[กลุ่มดาวจำนวนมากอาเจียนมันหวานออกมาให้กับการทำตัวอันแสน
น่าอึดอัดของคุณ]

ยิ่งไปกว่านั้นคือพวกกลุ่มดาวก็เข้ามาร่วมวงกับพวกเขาด้วย

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ แนะนำว่าอย่าได้หลอกหัวใจ
ตัวเอง]

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งยื่นกรานว่านอกจากอวตาร ‘ยูซังอ’ แล้วก็ไม่มีบุคคล

อื่นอีก]

[กลุ่มดาวบางกลุ่มสนับสนุนอวตาร ‘ชินยูซิง’!]

[กลุ่มดาวจำนวนน้อยผู้ชื่นชอบผู้รักที่เป็นดั่งมิตรสหายสนับสนุนอวตาร ‘จองฮวีอน’]

[กลุ่มดาวบางกลุ่มผู้รักเพื่อนของเพื่อนสนับสนุนอวตาร ‘อีฮยอนซอง’!]
...และเหาะไปหมดแล้ว

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ กล่าวว่า ‘มีไอเดียดี ๆ’
และวินาทีต่อมา ไอเท็มชิ้นหนึ่งก็ร่วงลงมาจากกลางอากาศ

<ข้อมูลไอเท็ม>

ชื่อ : เครื่องแปลงสัญญาณความชื่นชอบ

ระดับ : SS

คำอธิบาย : ไอเท็มที่ช่วยให้รู้ว่าอีกฝ่ายคิดเช่นไรกับตัวเอง หากกดปุ่มใช้งานและนึกถึงชื่อกับรูปลักษณะของอีกฝ่าย ระดับความชื่นชอบจะถูกแปลงเป็นคะแนนออกมากลางอากาศโดยอัตโนมัติ

วินาทีที่ได้เห็นไอเท็มชิ้นนั้น ผมถึงกับมึนหัวไปเลย

‘เครื่องแปลงสัญญาณความชื่นชอบ’ เป็นไอเท็มราคาแพงหุ้ซึ่งมีแต่สมาชิกระดับแพลทินัมขึ้นไปของกระเป๋าสินค้าโทแกบีเท่านั้นที่สามารถซื้อได้ ทั้งยังเป็นไอเท็มที่ต้องจ่ายเงินกว่าหนึ่งแสนเหรียญอีกด้วย

ไม่สิ นี่จ่ายเงินไปแสนเหรียญเพื่อความบันเทิงเล็ก ๆ แค่นี้เนี่ยนะ

“สมกับที่เป็นอัศวินทศวรรค์! ใจกว้างสุดๆ ไปเลย!”

จองฮวีอนร้องตะโกนด้วยความดีใจ

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ เร่งรัดให้รีบใช้งานมันดูเร็ว ๆ]

“งั้นเริ่มจากใครดีล่ะคะ”

“ในเมื่ออยู่กับพี่ฮวีอน งั้นก็ลองเริ่มจากพี่ฮวีอนก็แล้วกันค่ะ”

“อ๊ะ อีม เอาจั๊นเหอ”

พอต้องลองใช้มันเข้าจริง ๆ จองฮวีอนก็ตื่นเต้นนิดหน่อย ผมเองก็ตื่นเต้น

เหมือนกัน ว่าแต่มันก็ได้รู้ใจตัวเอง แล้วทำไมผมถึงต้องตื่นตื่นขนาดนี้ด้วยนะ
จะว่าไงดีละ พอเห็นทุกคนโปกส์อยู่กับเครื่องแปลสัญญาณในมือ มันเลย
รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา และไม่นานหลังจากนั้นเสียงบี๊บๆ ก็ดังขึ้นพร้อมกับข้อความ
[ความชื่นชอบของกลุ่มดาว ‘คิมดกจา’ ที่มีต่ออวตาร ‘จงฮวีอน’ คือ 54
แต้ม]

จงฮวีอนที่ลึ้นจนตัวโง่งมีสีหน้าว่างเปล่าเมื่อได้เห็นแต้มของตัวเอง

“54 แต้ม? มันดูคลุมเครือไปหน่อยมัย?”

“ให้มันลองบ้างนะคะ!”

อีจียเยแย่งเครื่องแปลสัญญาณความชื่นชอบไปกดปุ่ม แล้วตะโกนล้อเลียน

“ช่วยบอกความรู้สึกของคิมดกจาให้ที!”

[ความชื่นชอบของกลุ่มดาว ‘คิมดกจา’ ที่มีต่ออวตาร ‘อีจียเย’ คือ 6 แต้ม]

“...”

ระหว่างที่อีจียเยนั่งงั้นพุดอะไรไม่ออก สมาชิกกลุ่มต่างก็ลองใช้เครื่องแปล
สัญญาณความชื่นชอบกันคนละครั้ง อีกิลยอง อีฮยอนซอง และชินยูซึ่งต่างก็ได้
แต้มไป 49 แต้ม 50 แต้ม 56 แต้มตามลำดับ ได้ยินเสียงอีจียเยที่ซุกตัวอยู่ใน
ซอกหลืบพิมพ์ว่า ‘คิมดกจา ไอ้อัยะ’ ส่วนชินยูซึ่งมีสีหน้าดูดีใจแปลกๆ

เหลือแค่ยูซึ่งอากับยูจงฮยอกแล้ว

“คุณจงฮยอกก่อน...”

“ฉันไม่มีเวลาเล่นอะไรพวกนี้”

พอเห็นยูจงฮยอกที่กำลังคันซาศพพวกสัตว์ประหลาดอยู่ไกลๆ ขมวดคิ้ว
หน้าบึ้ง คิวถัดไปจึงตกเป็นของยูซึ่งอาโดยปริยาย

ยูซึ่งอารีบเอาเครื่องแปลสัญญาณมาถือไว้ และก่อนที่จะกดปุ่มใช้งานมัน...

[กลุ่มดาว ‘ราชินีแห่งฤดูใบไม้ผลิอนธการ’ มอบไอเท็มสุดพิเศษให้แก่อวตาร
‘ยูซึ่งอา’ เป็นของขวัญ]

บางสิ่งคล้ายผ้าบางๆ พลิวไหวโรยลงมาจากกลางอากาศ แสงสว่างวาบขึ้น
พร้อมกับที่ยูซึ่งอาเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อย

ชุดที่เก่าสีดำข้าง สายรัดถุงน่องลูกไม้สีดำ มันคือชุดที่เพอร์เซโพนีเคย
สวมตอนผมไปเยือนดินแดนยมโลก ยูซึ่งอาอึ้งจนพุดตะกุกตะกักเมื่อเห็นว่าจู้ๆ

ชุดที่สวมอยู่ก็ถูกเปลี่ยนเป็นชุดอื่น

“นะ...นะ...นี่มันอะไรกัน...!”

ผมพยายามอดกลั้นไม่ให้เปลือยตัวทำตาถลนออกมา ยายแกโอลิมปัสเฮงซวย
นี่จริงๆ เลยเชียว...

อียฮอนซองกระแอมไอพลาบเนียนหน้าหนี ยูจุงฮยอกขมวดคิ้ว แต่ก็ไม่ได้
สนใจอะไร จองฮวีอนเอียงคอมอง

“อะไรนะ อีเวนต์ของพวกกลุ่มดาวเทรอ ชุดนี้ดูท่าจะแพงสุดๆ ไปเลยนะ”

“พี่ซังอา รีบๆ ลงกตดูเร็วค่ะ”

และยูซังอา ก็กดปุ่ม

[ความชื่นชอบของกลุ่มดาว ‘คิมดกจา’ ที่มีต่ออวตาร ‘ยูซังอา’ คือ 481
แต้ม]

“4...481 แต้ม? บ้าไปแล้วหรือเปล่า แบบนี้ก็ฟินธงแล้วสิ”

“คนที่ลุ่มดกจาชอบคือ...”

วินาทีที่ยูซังอาหน้าแดงกำพยายามหาคำพูดแก้ตัว จองฮวีอนก็รู้สึกได้ว่า
มีอะไรบางอย่างแปลกๆ จึงเปิดปากพูดแทรกขึ้นมา

“ไม่สิ เตี่ยวนะ นี่มัน...คุณซังอา ขอชุดนั้นให้ฉันหน่อยได้มั๊ยค่ะ”

“อ๊ะ ค่ะ”

พอกดปุ่มเบาๆ ชุดของยูซังอา ก็กลับไปเป็นเหมือนเดิม จองฮวีอนรับเอา
ที่เพ้าชุดนั้นมาทาบกับตัวเองด้วยความสงสัย

“...ไซซ์ไม่น่าจะพอดีกับฉันเท่าไหร่นะ อึม อ๊ะ”

จองฮวีอนพึมพำแล้วก็เปลือยอกดปุ่มเครื่องแปลสัญญาณที่กำไว้ในมือ

[ความชื่นชอบของกลุ่มดาว ‘คิมดกจา’ ที่มีต่ออวตาร ‘จองฮวีอน’ คือ 481
แต้ม]

จองฮวีอนเงยหน้าขึ้นมองอากาศด้วยใบหน้านางง

“...ทำไม 481 แต้มล่ะ ฉันยังไม่ทันได้ใส่เลยนะ”

“พี่สาว เอาให้ฉันบ้างสิคะ”

อึจึฮยอกาก็เพิ่งจินไว้ในมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างก็กำเครื่องแปลสัญญาณ
เอาไว้ เด็กสาวยิ้มแฝงนัยบางอย่างในขณะที่เงยหน้าขึ้นมองอากาศ

และ...

[ความชื่นชอบของกลุ่มดาว ‘คิมดกจา’ ที่มีต่ออวตาร ‘อีจีฮเย’ คือ 481
แต่มี]

ทุกคนต่างก็อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก ผมเองก็พูดอะไรไม่ออกเมื่อต้องอับอาย
ขายหน้าขนาดนี้ อีจีฮเยเตาะลั่นเสียงดังจี้จะพร้อมกับส่ายหน้าไปมา ส่วนจงฮวีอน
หัวเราะห้องแข็งจนต้องเอามือกุมท้อง ตัวลั่นไปหมด ส่วนยูซังอาพิมพำด้วยนัยน์ตา
ว่างเปล่า

“สิ่งที่รักที่สุดไม่ใช่คนสินะคะ...”

อีกีลยงกับอีฮยอนชองต่างก็ส่ายหน้าไปมา บัดซบ เพราะแบบนี้ผมถึง
ได้ไม่มอยากลงนะ...ชินยูซึงไหลลั่นเทามองมาที่ผม ผมไม่มีหน้าจะไปมองอวตาร
ของตัวเอง จึงตั้งใจจะพูดขอโทษออกไป แต่ชินยูซึงกลับชิงพูดขึ้นก่อน

“คะ...คุณลุง?”

ใช่แล้ว ขอโทษนะยูซึงอา ฉัน...

“คุณลุง! ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะคะ คุณลุง!”

ใบหน้าของชินยูซึงซีดเผือด มือไขว่คว้าเอื้อมไปหาอากาศ มันมีอะไร
บางอย่างแปลกๆ

...หืม?

เสียงของชินยูซึงที่กำลังตกใจเริ่มห่างออกไปไกล ความรู้สึกวิงเวียนราวกับ
จะอาเจียนตาโถมเข้าใส่ ทศนียภาพรอบตัวหมุนคว้าง เต็มวงะ นึ่มัน หรือว่า...

และวินาทีต่อมาข้อความก็ดังขึ้นพร้อมกันที่สติของผมถูกตัดขาด

[คุณเสียชีวิตแล้ว]